

Rugăciunea centrată pe Dumnezeu

Tatăl Nostru pe înțelesul tuturor

Zac POONEN

ALFA SOFTWARE - 2012 ©

Toate drepturile rezervate Editurii Alfa Software & autorului.

*Editura Alfa Software este acreditată de Centrul National ISBN - ISSN - CIP
din cadrul Bibliotecii Nationale a României
sub numarul 1048 / 24.09.2008*

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al Editurii Alfa Software sau a autorului.

All rights reserved. Printed in Romania. No parts of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the Publisher or the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POONEN, ZAC

**Rugăciunea centrată pe Dumnezeu: Tatăl Nostru pe
înțelesul tuturor / Zac Poonen; trad.: I. Anamaria Bercian.**
- Zalău: Alfa Software, 2012

ISBN 978-606-93214-1-6

I. Bercian, Anamaria I. (trad.)

243

Editor: Constantin JOLDES
Consilier editorial: Adrian RUS

Zac POONEN

**Rugăciunea centrată pe
Dumnezeu**

Tatăl Nostru pe înțelesul tuturor

CUPRINS

ACEASTĂ CARTE ȘI TU.....	5
CAPITOLUL UNU	7
CUM SĂ NU NE RUGĂM.....	7
CAPITOLUL DOI	17
DUMNEZEU ESTE TATĂL NOSTRU	17
CAPITOLUL TREI	28
GLORIA NUMELUI LUI DUMNEZEU.....	28
CAPITOLUL PATRU	41
ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU	41
CAPITOLUL CINCI	47
VOIA LUI DUMNEZEU.....	47
CAPITOLUL ȘASE	54
NEVOILE NOASTRE FIZICE	54
CAPITOLUL ȘAPTE	66
IERTAREA PĂCATELOR	66
CAPITOLUL OPT	79
ELIBERAREA DE RĂU	79
CAPITOLUL NOUĂ	92
TOATĂ SLAVA SĂ FIE A LUI DUMNEZEU	92

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italice* și sunt citate din versiunea *Dimitru Cornilescu*.
Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere italice, sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (Nota trad.)

ACEASTĂ CARTE ȘI TU ...

Există două lucruri esențiale în legătură cu rugăciunea eficace.

Primul dintre ele se referă la faptul că trebuie să avem o **POVARĂ** care vine de la Dumnezeu.

Rugăciunea este ca un cerc care începe și se termină cu Dumnezeu. Prima jumătate a acestui cerc este atunci când Dumnezeu ne pune o povară pe inimă prin Duhul Sfânt. Cea de-a doua jumătate a acestui cerc este atunci când noi ne rugăm însuflați de Dumnezeu înapoi către Tatăl. Astfel cercul este complet.

Aceasta înseamnă „să te rogi prin Duhul”.

Cel de-al doilea lucru esențial este **CREDINȚA**.

Dumnezeu se așteaptă ca noi să ne încredem în El. Noi Îl dezonorăm prin necredință, deoarece necredința implică faptul că Dumnezeu este mai puțin grijuliu față de noi decât este un tată pământesc față de copii săi.

Dacă cererile noastre pornesc doar din mintea sau gura noastră, rugăciunea nu este rugăciune cu adevărat în urechile lui Dumnezeu. Rugăciunea adevărată exprimă cea mai adâncă dorință a inimii.

Rugăciunea este în esența ei o chestiune de viață. Iar eficacitatea rugăciunilor noastre va depinde de neprihănirea din viețile noastre.

Adevărata neprihănire îl face pe un om să fie centrat pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă că va începe „să privească lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu” (*Coloseni 1:9* – parafrazat). El nu mai privește oamenii, lucrurile sau circumstanțele dintr-un punct de vedere uman (*2 Corinteni 5:6*). Toate acestea pot să rămână neschimbate în jurul lui, dar omul centrat

pe Dumnezeu s-a mutat în locurile cerești iar acum se uită la oameni și la lucruri așa cum o face Dumnezeu.

Numai un astfel de om se poate ruga după gândul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a intenționat ca rugăciunea să fie pentru duhurile noastre ceea ce respirația este pentru trupurile noastre.

Respirația este o activitate în care suntem angrenați tot timpul și care nu necesită niciun efort. Nu avem nevoie de cărți care să ne învețe cum să respirăm! De fapt, atunci când respirația devine un lucru greu de realizat, este un semn de neputință.

Totuși, aceasta nu înseamnă că rugăciunea nu implică multă trudă. ISUS s-a rugat „*cu strigăte mari și cu lacrimi*” (Evrei 5:7). Apostolii „s-au luptat mult în rugăciuni” (Coloseni 4:12).

Orice creștin adevărat își va da seama că rugăciunea este o luptă „*împotriva duhurilor răutății*” (Efeseni 6:12). Însă, atunci când rugăciunea devine un ritual plictisitor, este un semn sigur că pacientul suferă de „astm spiritual”! Astfel de credincioși sunt bolnavi, iar ei trebuie să realizeze acest lucru. Pentru a fi vindecați, ei nu au nevoie de mai multă învățătură despre cum să se roage, ci de învățătură despre reordonarea priorităților în viață.

Acesta este, de fapt, subiectul acestei cărți.

Atunci când suntem centrați pe Dumnezeu și ne facem ordine în prioritățile noastre, vom fi vindecați de acest „astm”. Rugăciunea va continua să fie împletită cu strigăte mari și cu lacrimi, va fi deopotrivă luptă și trudă, dar nu va mai fi un ritual. Rugăciunea va deveni o desfătare și o bucurie.

Dacă îți dorești o astfel de viață citește în continuare ...

CAPITOLUL UNU

CUM SĂ NU NE RUGĂM

„Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință mai înainte ca să-I cereți voi. Iată dar cum trebuie să vă rugați:

Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se Numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!

Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6:5-15).

Aceasta este singura rugăciune care ISUS i-a învățat pe ucenicii Săi. Prin urmare, este foarte important să o înțelegem corect.

ISUS a spus că, oriunde ne-am ruga, trebuie să ne rugăm în acest fel (v.9). El nu se referă, însă, la faptul că trebuie să repetăm această rugăciune de fiecare dată când ne rugăm, ci la faptul că toate rugăciunile noastre trebuie să urmărească acest șablon.

Nu este nimic greșit în a ne ruga această rugăciune dacă rostim cu sinceritate fiecare frază. Însă acest lucru nu este ușor, după cum vom vedea în cele ce urmează.

Înainte ca ISUS să-i învețe pe ucenici cum să se roage, El i-a învățat prima dată cum să NU se roage.

Să nu fim ca fățarnicii

Primul lucru, pe care ISUS l-a spus referitor la cum să NU ne rugăm, a fost să nu ne rugăm ca fățarnicii (v.5,6).

Citind evangheliile, veți observa că ISUS a vorbit mult despre ipocrizie. El i-a condamnat pe farisei pe față, pentru că erau ipocriți. Fariseii aveau multe lucruri pentru care să fie apreciați. Posteau de două ori pe săptămână. Dădeau zeciuială nu doar din bani, ci și din mărar și chimen care creșteau pe lângă casă. Ei erau extrem de atenți în respectarea detaliilor a ceea ce înțelegeau ei a fi legile lui Dumnezeu. În exterior păreau foarte morali și drepecți. Ei nu lipseau la niciun serviciu de Sabat din sinagogă. Ei cunoșteau foarte bine Scripturile. Totuși, ISUS i-a condamnat pentru că motivația lor de bază în tot ceea ce făceau era să obțină onoare din partea celorlalți oameni. *„Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava Lui Dumnezeu” (Ioan 12:43).*

Urmașii fariseilor – acei care iubesc laudele liderilor lor și a celorlalți oameni mai mult decât laudele Domnului – trăiesc acum în mijlocul fiecărei biserici și adunări din lume.

Cuvântul „ipocrit” provine din cuvântul grecesc „actor”. Gândiți-vă la un om care joacă în rolul lui Ioan Botezătorul într-un film la Hollywood. În viața reală poate fi un bețiv și un depravat care a divorțat de două sau trei soții. Însă în film își joacă rolul de profet sfânt al lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă să fii ipocrit – să apari una în fața oamenilor, dar în realitate să fii o persoană total diferită.

Un ipocrit poate să joace rolul de creștin dedicat cu toată inima lui Dumnezeu în fața celorlalți credincioși. Dar, dacă ai vedea modul în care își tratează soția acasă sau cum se comportă cu colegii de birou, ți-ai da seama că este o persoană cu totul diferită. De ce? Pentru că acolo nu joacă niciun rol. Acasă și la locul de muncă se comportă așa cum este în realitate. El este un om religios, iar nu un om spiritual.

Un actor vrea ca audiența lui să aprecieze modul în care interpretează rolul. Orice ipocrit procedează la fel. Așa au făcut și fariseii din primele secole și tot așa fac și cei din secolul douăzeci și unu. Orice ar face, chiar și o activitate sacră cum ar fi rugăciunea, ei vor să fie apreciați de oameni. Ei se pot ruga frumos, dar o fac pentru a ieși în evidență.

Dacă suntem sinceri, vom recunoaște că de multe ori ne-am rugat ca ipocriții – fiind mai preocupați de faptul că oamenii ne ascultă decât de faptul că Dumnezeu ne ascultă rugăciunile. Poate trebuie să-i mărturisim Domnului că, atunci când ne rugăm în public, nu o facem la fel ca atunci când suntem singuri. Poate că folosim un limbaj îndulcit sau mai plin de pasiune în rugăciunile noastre publice pentru a impresiona oamenii. ISUS ne-a avertizat să nu ne rugăm în felul acesta, pentru că acest tip de rugăciune, cu siguranță, nu ajunge până la Dumnezeu.

Dacă vrem să fim eliberați de ipocrizie, fie că este vorba de predicare, fie că este vorba de felul în care trăim sau în care ne rugăm, trebuie să-i cerem lui Dumnezeu să pună în noi acea teamă sfântă, încât să ne pese mai mult de ceea ce zice El decât de laudele oamenilor. Până nu învățăm să ne temem de Dumnezeu într-un mod corect, vom continua să fim actori care își joacă rolul înaintea oamenilor, în fiecare domeniu al vieților noastre.

ISUS a condamnat ipocrizia mai mult decât orice alt păcat.

Să nu creăm impresii false

Primul păcat despre care citim că a existat în biserica primară a fost ipocrizia. În *Fapte 5* citim despre Anania și Safira. Care a fost păcatul lor?

A fost oare faptul că nu au adus toți banii pe care i-au primit din vânzarea proprietății lor pentru a-i da lui Dumnezeu? Nu. Nu acela a fost păcatul lor. Dacă îți vinzi proprietatea cu 100.000 de rupii și decizi să dai doar 50.000 de rupii lui Dumnezeu, aceasta nu este un păcat. Dacă decizi să nu dai nimic lui Dumnezeu, nici acesta nu este un păcat. Este decizia ta cât de mult vrei să-i dai Lui. Dumnezeu iubește pe dătătorul voios; iar dacă nu dai cu bucurie, mai bine nu da nimic. El nu are nevoie de banii tăi. El are aur și argint mai mult decât suficient!

De ce au murit atunci Anania și Safira? Motivul este următorul: Anania a pretins că ceea ce el a pus la picioarele apostolilor era întreaga sumă de bani cu care a vândut proprietatea. Cu o privire sfântă și pioasă, Anania părea la fel de consacrat ca ceilalți ucenici. El era un actor, un ipocrit. Însă Petru era un om al lui Dumnezeu și nu putea fii înșelat. Dumnezeu i-a dat discernământ ca să vadă dincolo de goliciunea consacrării lui Anania. El a spus: „*Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să*

minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?” (Fapte 5:3).

Însă ce minciună a spus Anania? El nici măcar nu și-a deschis gura.

Ce înseamnă să spui o minciună? Înseamnă să dai o impresie falsă; și poți să dai o impresie falsă fără ca măcar să-ți deschizi gura.

Aceasta a făcut Anania. El a vrut să primească aplauzele celorlalți că și el este un ucenic dedicat cu toată inima. Însă nu era. El a păstrat ceva pentru el. După cum spuneam, aceasta nu este un păcat. Dacă ar fi spus: „Frate Petru, mi-am vândut moșia, dar nu simt că ar trebui să dau întreaga sumă obținută lui Dumnezeu așa cum fac ceilalți. Aici este o parte din bani”, atunci nu ar fi murit. Ar fi fost onest și Dumnezeu ar fi apreciat acest lucru, dar el s-a prefăcut.

Acesta a fost păcatul lui și din această cauză a murit. Puțin mai târziu a venit și soția lui care și-a jucat, de asemenea, foarte bine rolul! La fel ca soțul ei, ea pretindea că dă totul și a murit și ea.

Ipocrizia era precum puținul aluat care a pătruns în biserica primară și Dumnezeu știa că, dacă nu este scos afară numaidecât, întreaga biserică ar fi fost în scurt timp coruptă. De aceea i-a omorât pe loc.

Dacă nu te ferești de ipocrizie în fiecare aspect al vieții tale, nu vei putea niciodată să biruiești ipocrizia din viața ta de rugăciune. Dacă te rogi pentru ca alți oameni să te aprecieze, ISUS a spus: „*Ți-ai primit deja răsplata*” (Matei 6:2). Dorința ta nu este ca Dumnezeu să fie glorificat prin rugăciunea ta, ci ca alți oameni să vadă cât de bine știi tu să te rogi. Astfel ți-ai primit răsplata, dar este tot ce vei primi. Aceasta ai vrut și aceasta vei primi.

Un principiu în viața noastră de credință este că vom primi ceea ce ne dorim cu adevărat în adâncul

inimii, și nu ceea ce rostim cu buzele. Caută și vei găsi ceea ce cauți cu adevărat!

Când vom sta la scaunul de judecată al lui Hristos, vom sta dezbrăcați de orice aparențe. Acolo vom fi văzuți nu ca actori, ci așa cum am fost cu adevărat. De aceea Biblia ne spune că trebuie să avem grijă cum umblăm astăzi, ca nu cumva să stăm într-o zi dezbrăcați, goi și rușinați.

În *1 Ioan 2:28* citim: „*Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El.*” Oamenii cărora le va fi rușine în acea zi sunt cei care și-au trăit viața pe pământ ca niște actori. Mă refer aici la credincioși. Căror oameni le-a fost adresată „Predica de pe munte”? Dacă o să deschideți la *Matei 5:1-2*, o să constatați că ISUS spunea acele cuvinte ucenicilor. Ucenicilor Lui le-a spus: „*Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor*” (*Matei 6:1*). Ucenicilor Lui le spunea: „*Mai înainte de toate, feriiți-vă de aluatul fariseilor care este fățărnicia.*” (*Luca 12:1*).

Să umblăm în lumină

Biblia spune în *1 Ioan 1:7* că nu putem avea părtășie cu Dumnezeu dacă nu umblăm în lumină. Dacă umblăm în lumină, cu siguranță nu putem ascunde nimic, deoarece lumina dă la iveală totul. Omul care umblă în întuneric este cel care are ceva de ascuns în viața lui. Dacă umblăm în lumină, viața noastră va fi o carte deschisă. Atunci vom putea să-i invităm pe oameni să verifice viața noastră privată, modul în care ne cheltuim banii. Să nu existe nimic din ce vrem să ascundem. Asta nu înseamnă că suntem perfecți. Nu, aceasta înseamnă doar că suntem sinceri.

Primul lucru, pe care Dumnezeu ni-l cere fiecăruia, este sinceritatea – sinceritate absolută. Dacă ne dorim să fim sinceri, multe din problemele noastre se vor rezolva cu repeziciune. Vom progresa în salturi în viața noastră spirituală dacă trăim după această regulă fundamentală a sincerității, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Însă veți constata că aceasta este o bătălie. Poate tu spui: „Voi lua în serios acest îndemn. Voi căuta să fiu sincer de acum înainte.” Însă îți vei da seama că, înainte de a se termina săptămâna, vei fi din nou ispitit să fii un actor și să cauți mai mult lauda oamenilor decât lauda din partea Domnului. Așa că trebuie să hotărăști să lupți această bătălie și să câștigi.

Este o mare întristare pentru Dumnezeu faptul că sunt așa de mulți creștini astăzi care au fost născuți din nou de douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani, dar care nu au făcut progrese spirituale, pentru că nu au învățat această lecție fundamentală a sincerității. Nu putem face progrese dacă în viața noastră este ipocrizie. Rugăciunile noastre nu vor fi auzite. Putem să avem nopți întregi de rugăciune și să ne pierdem timpul. Rugăciunile noastre nu vor fi ascultate dacă nu dăm mai întâi la o parte fățărnicia.

Trebuie să recunoaștem că adevărata noastră valoare spirituală constă în ceea ce suntem înaintea lui Dumnezeu, și nu înaintea oamenilor. Starea noastră spirituală nu este determinată de cunoștințele noastre din Biblie, nici de cât de mult ne rugăm, nici de numărul serviciilor religioase la care luăm parte, nici de ceea ce zic mai marii bisericii sau alți membrii din biserică despre noi. Dimpotrivă, întreabă-te: „Ce zice despre mine Dumnezeu, Cel care poate să vadă în adâncul sufletului?” Răspunsul la întrebare va reprezenta măsura reală a nivelului tău de spiritualitate. Trebuie să ne reamintim de

aceste lucruri zilnic, altfel ne vom trezi că suntem din nou niște actori.

Îmi plac cuvintele pe care ISUS le-a spus despre Natanael: „*Iată cu adevărat un israelit în care nu este viclesug*” (Ioan 1:47).

Dacă ISUS ar putea spune aceleași lucru despre mine și despre tine, ar fi cea mai de preț apreciere care ni s-ar putea aduce. Natanael nu era perfect. El era imperfect, însă era sincer în legătură cu imperfecțiunile lui. El nu a pretins că era ceva ce nu ne era de fapt. Aceasta făcea diferența între el și Anania împreună cu Safira.

Să nu bolborosim aceleași cuvinte

Un al doilea aspect asupra căruia ISUS ne-a avertizat este bolborosirea aceluiași cuvinte atunci când ne rugăm ca păgânii.

Înainte de Dumnezeu nu este important numărul cuvintelor pe care le folosim, ci dorința inimii noastre. Adevărata rugăciune este dorința inimii. Acea dorință va ajunge sus la Dumnezeu și va primi răspuns.

Nu este nimic rău în repetarea unor cuvinte dacă trăiești ceea ce rostești. În grădina Ghețimani, ISUS s-a rugat de trei ori, folosind aceleași cuvinte (*Matei 26:44*). Însă cuvintele Lui nu erau o repetare goală. De fiecare dată când Se ruga, cuvintele veneau dintr-o povară a inimii Lui. Poți să te rogi folosind aceleași cuvinte de zece ori într-o zi și Dumnezeu te va asculta dacă de fiecare dată te vei ruga sincer, din toată inima ta.

Creștinii sunt vinovați că spun mai multe minciuni duminica decât în orice altă zi. Știți de ce? Pentru că duminica ei cântă multe cântări de genul: „*Doamne, mă predau azi Ție cu toată ființa mea*”, „*Ia-mi argintul și aurul, nu voi păstra nicio fărâcă din ele*”, etc. Poate că

tu cânti acele cuvinte, pentru că se află în cartea de cântări. Însă tu nu trăiești ceea ce cânti și nu îți dai seama că vorbești direct cu Dumnezeu când cânti acele cântări. Poate că ești mai conștient de melodie decât de cuvinte. În felul acesta tu spui minciuni lui Dumnezeu.

ISUS a spus că vom da socoteală înaintea lui Dumnezeu în ziua judecării de orice cuvânt nefolositor (spus cu ușurință) (*Matei 12:36*). Am ajuns ca avertizările Domnului să nu fie luate în serios, datorită faptului că trăim într-o generație de creștini care nu se tem de Dumnezeu. Zadarnica repetare de cuvinte este semnul păgânilor care vin înaintea lui Dumnezeu nepăsători și rostesc cuvinte pe care nu le iau în serios. Această atitudine nu ar trebui să se afle în rugăciunea și în cântarea noastră.

Să nu ne punem nădejdea în rugăciunile lungi

ISUS a mai spus că păgânii credeau că vor fi ascultați datorită mulțimii cuvintelor rostite. Unii credincioși cred că, dacă merg la o noapte de rugăciune, Dumnezeu este mai binevoitor în a-i asculta doar pentru că s-au rugat atât de mult. Acel tip de rugăciune este caracteristic păgânilor.

Vă amintiți de întâmplarea de pe muntele Carmel, când Ilie stătea de o parte a muntelui, iar cei 450 de profeți ai zeului păgân, Baal, stăteau de cealaltă parte și amândouă părțile încercau să aducă foc din cer pentru a vedea care este adevăratul Dumnezeu? Profetii lui Baal au avut o întâlnire de rugăciune lungă. S-au rugat și iar s-au rugat; apoi au început să sară, să danseze și să strige. Dar nici urmă de foc. Dumnezeu le-a văzut inimile și nu a fost impresionat de răbufnirile lor emoționale sau de gălăgia pe care o făceau (*1 Împărați 18:20-29*).

Există și creștini care se roagă în felul acesta! Cred că Dumnezeu îi va asculta din pricina emoțiilor și a strigătelor.

Apoi s-a rugat și Ilie. Rugăciunea lui nu a durat mai mult de un minut, dar a adus focul. Acesta este testul: nu dacă te rogi un minut sau toată noaptea, ci dacă Dumnezeu îți răspunde sau nu! *„Omul se uită la ce izbește ochiul, dar Dumnezeu Se uită la inimă”* (1 Samuel 16:7).

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16) și Iacov continuă prin a prezenta exemplul lui Ilie. Rugăciunea lui Ilie a fost ascultată nu pentru că ar fi strigat ore întregi, ci pentru că a fost un om neprihănit. Viața din spatele rugăciunii face ca rugăciunea să fie eficace. Să nu uităm acest lucru niciodată.

Acestea sunt câteva din lecțiile fundamentale care ISUS i-a învățat pe ucenicii Săi, înainte de a-i învăța cum să se roage. Nu o să putem învăța să ne rugăm corect, dacă mai întâi nu o să învățăm cum să nu ne rugăm.

Dați-mi voie să mai adaug ceva aici pentru a nu fi înțeleș greșit.

Cu siguranță nu este greșit să mergi la nopți de rugăciune. Chiar ISUS S-a rugat toată noaptea la un moment dat (*Luca 6:12*). ISUS nu condamnă multa rugăciune, ci credința că multele cuvinte contează. Dacă rugăciunea noastră este formată numai din multe cuvinte, atunci ea este o pierdere de timp. ISUS a putut petrece o noapte în rugăciune într-un mod eficient, pentru că inima lui era curată înaintea lui Dumnezeu și avea o povară din partea lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, nu lungimea timpului petrecut în rugăciune îl va determina pe Dumnezeu să răspundă sau nu rugăciunii. Modul în care omul trăiește va determina răspunsul Său.

CAPITOLUL DOI

DUMNEZEU ESTE TATĂL NOSTRU

„Tatăl nostru care ești în ceruri”

Copiii se roagă de obicei Domnului ISUS și nu este nimic greșit în asta. Însă este bine să ne amintim că, în singura rugăciune care ISUS i-a învățat pe ucenici, El i-a învățat să se adreseze lui Dumnezeu Tatăl. Ne rugăm *ÎN* Duhul, *PRIN* Fiul, *CĂTRE* Tatăl.

Totuși, nu oricine Îl poate numi pe Dumnezeu „Tată”. Pe acest pământ spui „tată” doar persoanei prin care te-ai născut. Trebuie să ne dăm seama de acest lucru și atunci când ne rugăm lui Dumnezeu. Numai atunci când o persoană se întoarce de la păcatele ei, supunându-se în toate lui ISUS Hristos ca Domn al vieții sale, se poate zice că s-a născut din nou ca și copil al lui Dumnezeu. Doar atunci îi poate spune lui Dumnezeu „Tată”.

Privilegiul Noului Testament

Israelii nu Îl puteau numi pe Dumnezeu „Tată”. Apelativul acesta a fost introdus prima dată de ISUS. Este apelativul pe care Însuși ISUS l-a folosit constant în comunicarea cu Tatăl Lui din ceruri. Noi nu realizăm ce privilegiu este să Îl numim pe Dumnezeu „Tată”.

În Vechiul Testament, Dumnezeu i-a învățat pe evrei sfințenia Lui de neatins când a pus o perdea în templu, în spatele ei fiind Sfânta Sfintelor; acolo se afla prezența lui Dumnezeu. În acest loc nu putea să intre nici

un om, numai marele preot, o dată pe an. Dacă ai fi mers la acei evrei acum 2.500 de ani și le-ai fi spus că într-o zi Dumnezeu va deschide o cale, pentru ca fiecare să poată intra liber în prezența Sa, ar fi considerat acest lucru imposibil.

Acesta este privilegiul care ni se acordă nouă astăzi în Noul Legământ. Perdeaua din templu a fost dată la o parte ca noi să avem o cale directă de acces în prezența Tatălui și astfel Îl putem numi „Tată”. Trebuie să citim Vechiul Testament dacă vrem să apreciem îndeajuns privilegiile noastre din Noul Legământ.

Este minunat să vezi inima de tată a lui Dumnezeu în pilda fiului risipitor. Fiul se întoarce după ce a risipit averea Tatălui și I-a defăimat numele. De îndată ce Tatăl îl vede, aleargă să îl îmbrățișeze. Aici vedem imaginea lui Dumnezeu ca Tată și este singurul loc în care Dumnezeu este înfățișat alergând – pentru a îmbrățișa un păcătos care se căiește (*Luca 15:20*).

Astfel Îl zugrăvea ISUS pe Dumnezeu în fața oamenilor. El vroia să șteargă din mințile lor conceptele greșite referitoare la Dumnezeu, primite din partea cărturarilor și fariseilor.

După înviere, când Maria Magdalena L-a întâlnit pe ISUS lângă mormânt, ISUS i-a spus: „*Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru*” (*Ioan 20:17*).

Prin moartea și învierea lui Hristos, ucenicii Lui au intrat într-o relație cu Dumnezeu care nu a mai existat până atunci. Acum ei îl puteau numi pe Dumnezeu Tatăl lor. Omul putea de acum să fie la fel de intim cu Dumnezeu, după cum un copil poate să stea în brațele tatălui său.

Un Tată iubitor

Mulți oameni au impresia greșită că Dumnezeu Tatăl este o Persoană foarte strictă și că doar ISUS îi iubește. Aceasta este o distorsionare satanică a adevărului. Dragostea Tatălui a fost cea care l-a trimis pe ISUS să ne salveze din păcatul nostru. ISUS a spus ucenicilor Săi: „*Tatăl Însuși vă iubește*” (Ioan 16:27). De asemenea, El le-a mai spus că, dacă Tatăl lor Cel ceresc hrănește păsările și îmbracă florile, cu siguranță le va purta și lor de grijă. Astfel că nu aveau niciun motiv să se îngrijoreze, pentru că Tatăl lor Cel ceresc cunoaște toate nevoile lor (Matei 6:26-34).

El le-a mai spus că, așa cum un tată pământesc știe să dea daruri bune copiilor săi, tot așa și Tatăl lor ceresc va da lucruri bune copiilor Săi (Matei 7:11).

Poate spuneți că toate aceste lucruri par așa de elementare. Totuși, de multe ori când venim în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, nu credem cu adevărat că El ne va asculta rugăciunile, deoarece nu suntem siguri de grija Lui delicată, plină de dragoste și paternă pentru noi. Astfel îl limităm pe Dumnezeu prin necredința noastră.

Crezi cu adevărat că, atunci când te rogi, vorbești Unui Tată iubitor care găsește plăcere în a te asculta și căruia îi pasă de tine?

S-ar putea ca unii să aibă sentimentul că Dumnezeu îi va asculta numai dacă sunt niște sfinți maturi. Cum stau lucrurile cu un tată pământesc? Dacă are mai mulți copii, îl ascultă mai mult pe fiul de douăzeci de ani decât pe fiica de trei ani? Îi spune el fiicei mai mici: „Tu ești prea tânără ca să vorbești cu mine. Nu pot să te ascult acum.”? Cu siguranță că nu. De fapt, este mult mai probabil ca tatăl să îl asculte pe copilul mai mic decât pe cel mai mare. La fel este și cu Dumnezeu.

El spune: „*Toți Mă vor cunoaște (ca Tată), de la cel mai mic până la cel mai mare*” (*Evrei 8:11*). Observați că cel mai mic este menționat întâi!

Chiar dacă ai fost născut din nou ieri, poți veni înaintea lui Dumnezeu cu îndrăzneală, spunând: „O, Doamne, Tu ești Tatăl meu, eu sunt copilul Tău și astfel am dreptul să vorbesc cu Tine.” Acesta este felul în care ISUS i-a încurajat pe ucenicii Lui să vină înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.

De fiecare dată când ne rugăm, trebuie să ne apropiem de Dumnezeu ca de un Tată care ne iubește, îi pasă și este interesat de noi. Numai în felul acesta ia naștere credința; iar rugăciunea fără credință este zadarnică.

Dumnezeu este un Dumnezeu bun și El se bucură să dea daruri bune copiilor Lui.

Biblia spune în *Psalmul 84:11*: „*El nu lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană.*”

În *Psalmul 37:4* scrie: „*Domnul să-ți fie desfătarea ta și El îți va da tot ce-ți dorește inima.*” Aceste promisiuni din Vechiul Testament sunt susținute, confirmate și amplificate de ISUS în Noul Testament împreună cu multe alte promisiuni.

Aceasta este fundamentul credinței noastre – recunoașterea conștientă a lui Dumnezeu ca Tată iubitor.

Un Dumnezeu Sfânt

Noi trebuie să ne adresăm lui Dumnezeu cu „Tatăl nostru *CARE EȘTI ÎN CERURI*”. El nu este doar Tatăl nostru, ci este și Dumnezeu Atotputernic. Atunci când venim în rugăciune înaintea Lui, trebuie să luăm în considerare aceste lucruri.

Ne apropiem de El cu reverență, pentru că este un Dumnezeu care este un foc mistuitor (*Evrei 12:29*).

Mulți creștini se gândesc la Dumnezeu ca la un bunic! Știți cum sunt bunicii – totdeauna îngăduitori cu nepoții lor, ignorând orice lucru rău pe care aceștia îl fac. Mulți creștini cred că așa este și Dumnezeu, ignorant cu păcatul lor. Ideea este cu totul greșită. Dumnezeu este un Tată.

El este, însă, și Dumnezeu. El este Cel înaintea căruia serafimii din cer își acoperă fața și strigă: „*Sfânt, Sfânt, Sfânt*” (*Isaia 6:3*). Acei serafimi nu au păcătuit niciodată. Cu toate acestea, atunci când se apropie de Dumnezeu trebuie să își acopere fețele, deoarece privirile lor nu pot suporta să privească sfințenia lui Dumnezeu. Aceasta ne spune ceva despre infinita puritate a lui Dumnezeu, pe care mințile noastre finite nu vor putea niciodată să o înțeleagă.

Să privim la efectul pe care l-a avut revelarea lui Dumnezeu asupra unor mari oameni ai Bibliei. Isaia a simțit că este un mare păcătos când a văzut gloria lui Dumnezeu (*Isaia 6:5*). Moise și-a acoperit fața, fiindu-i frică să se uite la Dumnezeu (*Exod 3:6*). Daniel s-a simțit golit de orice putere (*Daniel 10:8*), iar apostolul Ioan a căzut la pământ ca un om mort (*Apocalipsa 1:7*).

Fiindcă cei mai mulți creștini nu Îl cunosc pe Dumnezeu în felul acesta, viețile lor nu au profunzime și sunt superficiale.

Există două extreme pe care oamenii le urmează în apropierea de Dumnezeu. În prima extremă sunt cei care cred că nu te poți apropia de Dumnezeu; aceștia, necunoscând câtuși de puțin din dragostea Lui, trăiesc într-o teamă constantă de El și încearcă să Îi intre în grație, în diferite moduri. La cealaltă extremă se află acei creștini care au dezvoltat așa o familiaritate, lipsită de sfințenie, cu Dumnezeu, încât ei nu se mai tem de El ca de un foc care mistuie.

Omul care se apropie de Dumnezeu fără reverență nu Îl cunoaște deloc pe Dumnezeu. Cu cât Îl vom cunoaște mai mult, cu atât vom avea o mai mare teamă și reverență de El când vom veni înaintea Lui în rugăciune. Venim înaintea Lui cu îndrăzneală, deoarece El este Tatăl nostru. Însă venim înaintea Lui și cu reverență, deoarece El este Dumnezeu.

Ați observat că în cele treisprezece epistole ale lui Pavel (de la Romani la Filimon), el începe mereu cu următorul salut: „*Har și pace de la DUMNEZEU, TATĂL NOSTRU*”? Pavel Îl cunoștea ca Dumnezeu și ca Tată; el vroia totodată ca și alții să Îl cunoască în același mod.

Un Domnitor Suveran

„*Care ești în ceruri*” ne aduce aminte de faptul că ne rugăm Aceluia care este Suveran și Atotputernic, domnind în ceruri.

Chiar și în Vechiul Testament, Dumnezeu a căutat să întipărească suveranitatea Sa în inima poporului Său. El le-a spus: „*Opriți-vă (liniștiți-vă) și să știți că Eu sunt Dumnezeu. Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ*” (Psalmul 46: 10).

El domnește peste întreg pământul ca Domnitor suveran și astfel noi putem sta liniștiți!

Probabil că cel mai mare adevăr, pe care biserica trebuie să-l recunoască în aceste vremuri, este adevărul despre suveranitatea lui Dumnezeu și despre autoritatea deplină a lui ISUS Hristos peste toate națiunile și stăpânirile.

Să ne gândim la un lucru care s-a întâmplat în timpul vieții multora dintre noi. Cu toții știm că unul dintre dușmanii Israelului din trecut a fost Rusia Sovietică. Rusia s-ar fi bucurat dacă Israelul ar fi fost șters de pe fața pământului. Cu toate acestea, în mai

1948, când Marea Britanie și-a încălcat promisiunea față de evrei prin care le ceda Palestina, votul Rusiei în favoarea Israelului a fost cel care a permis Națiunilor Unite să accepte reconstituirea statului Israel. Bineînțeles, scopul Rusiei a fost cel de a-i scoate afară pe britanici din Palestina. Însă cu toate acestea se dovedește faptul că Dumnezeu, în suveranitatea Sa, poate folosi chiar și o țară ateistă pentru a-Și împlini Cuvântul și pentru a-i ajuta pe evrei să ajungă din nou în țara lor, atunci când așa numitele națiuni creștine nu și-au ținut promisiunea.

Dumnezeu se află pe tronul Său și deține controlul total asupra mersului întregii lumi. Însă, numai atunci când credința noastră este înrădăcinată și fixată în acest adevăr, inimile noastre găsesc liniște și odihnă, indiferent de ceea ce se va întâmpla în jurul nostru în viitor.

Biblia ne învață să ne rugăm pentru guverne (*1 Timotei 2:1-2*), dar nu are nici un rost să facem aceasta decât dacă credem că rugăciunile noastre vor schimba situațiile existente. Eu, cel puțin, nu mi-aș pierde timpul rugându-mă pentru cei aflați în structuri de autoritate, dacă nu aș crede că Dumnezeu are puterea de a influența deciziile guvernelor și chiar alegerile, ca răspuns la rugăciuni. Noi ne-am rugat pentru țara noastră în trecut și am văzut cum rugăciunile noastre au produs rezultate miraculoase pentru înaintarea scopurilor lui Dumnezeu în țara noastră.

„Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea” (Proverbe 21:1). Dumnezeu poate face ca cel mai mare conducător din lume să-și schimbe deciziile, dacă ne rugăm.

Dacă prim-ministrul Indiei ar fi tatăl tău, ce mult s-ar schimba atitudinea ta față de problemele și dificultățile cu care te confrunți în viață! Dacă stăpânul

tău te amenință sau șeful îți face viața grea, sau cineva este nedrept față de tine, sau ai nevoie să rezolvi o situație urgent, ți-ai face vreun fel de probleme? Nu. Ar trebui doar să-l suni pe tatăl tău și el ți-ar rezolva problema.

Nu este oare Domnul mai mare decât prim-ministrul Indiei?

Ce facem noi atunci când ne confruntăm cu probleme în viață? Spunem noi: „Ei bine, am să-i spun Tatălui meu despre aceasta. El conduce universul, deci cu siguranță poate rezolva și această problemă”? Sau spunem mai degrabă: „Îmi doresc să fii cunoscut vreun ministru sau ofițer de poliție cu influență. Cine mă poate ajuta în această situație”? Care este prima ta reacție?

Mulți creștini sunt atei când este vorba de problemele cotidiene ale vieții. Ei vorbesc despre a avea credință în Dumnezeu la biserică sau chiar și acasă. Însă când vine vorba de chestiuni pământești, ei sunt plini de frică și neliniște, întocmai ca un ateu.

Niciodată nu a existat atâta frică cât este astăzi. ISUS a spus că, în zilele din urmă, inimile oamenilor se vor topi de frică întrebându-se ce va urma (*Luca 21:26*). Însă tocmai în aceste vremuri suntem încurajați să ne ridicăm capetele fără teamă și să privim la revenirea Domnului (*Luca 21:28*).

Siguranță perfectă

Noi avem un Tată Atotputernic, așa că nicidecum nu suntem orfani. Haideți atunci să nu ne comportăm ca niște orfani. Atunci când ți-e frică și ești neliniștit Îl insulti pe Tatăl tău ceresc. Astfel tu spui că nu ai încredere în El, deoarece simți că nu poate face nimic să te ajute în această situație dificilă, fie din cauză că este fără putere, fie din cauză că nu Îi pasă! Aceasta este mărturia unei inimi fără credință.

Dacă crezi cu adevărat că Dumnezeu te iubește, că Îi pasă de tine și că este Atotputernic, de ce te îngrijorezi? Este o poezie despre două păsări, care adesea m-a provocat:

Pasărea gușă-roșie spune vrăbiuței: „Tare mi-aș dori să știu

De ce aceste ființe umane sunt atât de grăbite și se îngrijorează atât de mult.”

Vrăbiuța îi răspunde: „Prietene, eu cred că ei

Nu au un Tată Ceresc care să le poarte de grijă cum ne poartă nouă.”

ISUS a spus: „*Nu vă temeți, voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.*” (Matei 10:31). Dacă ISUS este Domnul vieților noastre iar noi nu avem nicio ambiție proprie aici pe Pământ, ci doar dorința de a face voia lui Dumnezeu, atunci putem fi siguri că „*Toate lucrurile LUCREAZĂ împreună spre binele nostru*”, orice ni s-ar întâmpla nouă sau în jurul nostru (Romani 8:28).

Dumnezeu vrea ca noi să trăim în siguranță perfectă, în dragostea și grija Lui de Tată față de noi. Trebuie să fim convinși că purtarea Sa de grijă a început dinainte de a ne naște noi. El este Cel care a hotărât ce părinți să avem, cum să fie temperamentul nostru, câtă educație să primim, unde să locuim, etc. Odată convinși de acest lucru, vom realiza că avem pace deplină, fără vreun singur cuvânt de nemulțumire cu privire la circumstanțele în care ne aflăm, la părinții noștri sau oricine altcineva (Psalm 139:16).

Dumnezeu poate face chiar și mânia oamenilor să fie spre lauda Lui (Psalm 76:10). Unul dintre cele mai clare exemple în aceste sens se găsește în viața lui Iosif. Dacă citiți în Geneza de la capitolul 37 până la capitolul 50, veți vedea cum puterea suverană a Lui Dumnezeu a făcut ca toate lucrurile rele, pe care diferiți oameni le-au

făcut lui Iosif, să lucreze împreună spre binele lui, doar pentru că a ales să fie credincios lui Dumnezeu.

Dumnezeu a promis israeliților că acei care își vor cinsti părinții vor trăi o viață lungă pe pământ (*Efeseni 6:2,3*). Cum ar putea promite Dumnezeu acest lucru dacă nu ar fi capabil să păzească o astfel de persoană să fie omorâtă de către un dușman, să moară de cancer sau într-un accident etc.? Dumnezeu este capabil să facă acest lucru – chiar și astăzi. Numai necredința ne împiedică să ne folosim de beneficiile puterii suverane a lui Dumnezeu.

Tatăl unei familii

În cele din urmă, aduceți-vă aminte că ISUS a spus să Îl numim pe Dumnezeu „TATĂL NOSTRU”, și nu „Tatăl meu”. Acesta este un lucru important. Este vorba de o rugăciune a familiei. Tatăl meu din ceruri are mulți copii și eu trebuie să recunosc acest lucru când vin înaintea Lui. Eu sunt unul dintre copiii Lui. Niciunul din familie nu este mai privilegiat decât altul. Toți sunt egali. El este Tatăl NOSTRU.

Astfel, eu nu pot avea o relație pe verticală bună cu Dumnezeu, dacă relația mea pe orizontală cu ceilalți credincioși din această familie nu este bună. Există două brațe ale crucii – unul vertical și altul orizontal. Părtașia, de asemenea, are un braț vertical și unul orizontal. Cu alte cuvinte, dacă părtașia mea cu frații și surorile din familia lui Dumnezeu nu este bună, dacă nu vorbesc cu ei, dacă port pică vreunui dintre ei, dacă sunt supărat pe cineva sau nu am iertat pe cineva, atunci nu pot să vin înaintea lui Dumnezeu și să zic „Tatăl NOSTRU”. Este El și Tatăl acelei persoane pe care nu am iertat-o?

Noi nu putem veni înaintea lui Dumnezeu dacă disprețuim pe cineva din trupul lui Hristos. Vă aduceți

aminte cum se ruga fariseul: „Doamne, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni sau ca vameșul acesta” (Luca 18:11). Cu o astfel de atitudine nu putem veni înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Nu te poți ruga această rugăciune dacă nu vrei să te cobori la nivelul celorlalți frați credincioși, recunoscând că, înaintea lui Dumnezeu, statutul tău social, educația ta și chiar nivelul tău spiritual nu te înalță deasupra fraților tăi în niciun fel. Toți suntem membrii ai aceleiași familii.

Dumnezeu a intenționat ca părtășia fiecărei biserici locale să aibă din atmosfera unui cămin, unde frații și surorile sunt ca membrii unei familii și unde străinii care intră înăuntru simt că au intrat într-un cămin. Unde nu se întâmplă acest lucru este pentru că, în acel loc, copiii lui Dumnezeu au eșuat să accepte ceea ce ISUS ne-a învățat în această rugăciune.

De fiecare dată când ne rugăm trebuie să ne apropiem de Dumnezeu în acest fel: recunoscând faptul că El este Tatăl nostru care ne iubește, ne poartă de grijă și în acest fel venim înaintea Lui cu îndrăzneală; recunoscând faptul că El este un Dumnezeu sfânt și astfel venim înaintea Lui cu reverență; recunoscând că El este Conducătorul suprem în ceruri și astfel venim înaintea Lui cu credință; recunoscând că El este Tatăl unei mari familii și astfel venim înaintea Lui ca parte a acelei familii.

CAPITOLUL TREI

GLORIA NUMELUI LUI DUMNEZEU

„Sfîntească-Se Numele Tău”

Rugăciunea este în esență o chestiune ce ține de viața noastră, de aceea ne-a spus ISUS să ne rugăm neîncetat (*Luca 18:1*). Aceasta nu înseamnă că trebuie să stăm pe genunchi tot timpul. Există perioade când stăm pe genunchi pentru o vreme. Noi, însă, trebuie să ne aflăm mereu într-un duh de rugăciune. Întreaga noastră viață trebuie să fie influențată de acest duh de rugăciune.

Priorități corecte în rugăciune

Rugăciunea care ISUS i-a învățat pe ucenici arată care ar trebui să ne fie prioritățile și dorințele cele mai arzătoare. Ea conține șase cereri. Primele trei sunt cu privire la Dumnezeu: *„Sfîntească-se Numele Tău. Vie Împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.”* Următoarele trei ne privesc pe noi: *„Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.”*

Un lucru important trebuie remarcat aici. Cererile legate de problemele noastre personale nu trebuie să fie prioritare în rugăciune. S-ar putea să avem multe probleme, poate chiar de ordin spiritual, dar acestea nu trebuie să ocupe locul primordial în rugăciunile noastre. Gloria lui Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc.

Dacă ne-am examina viețile și am vedea ce are prioritate în inimile noastre în timp ce ne exprimăm dorințele înaintea lui Dumnezeu, am constata că nu am dat prioritate gloriei Numelui lui Dumnezeu. Asta denotă că nu am luat în serios învățăturile lui ISUS. Dacă am fi citit Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este el și cu atenție, am fi realizat că ISUS ne-a învățat să ne rugăm într-un singur fel – dând prioritate maximă lui Dumnezeu și gloriei Sale.

Centrarea pe Dumnezeu

Acesta este modul în care Dumnezeu l-a creat pe om. Dumnezeu Însuși trebuia să fie capul, iar omul trebuia să fie trupul în supunere față de cap. În trupurile noastre, capul este deasupra – nu doar fizic, ci coordonează întreg trupul. Cât timp capul nostru deține controlul funcțiilor fizice, suntem sănătoși. Atunci când capul unei persoane (creierul) nu funcționează normal, acesta nu poate să controleze trupul și spunem că o astfel de persoană are probleme mentale sau este nebună. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca omul să fie așa.

Dumnezeu vrea să umblăm „*cu capul ridicat*”, spiritual vorbind (*Levetic 26:13*). Problema este că, în cazul multor credincioși, capul lor nu se află la locul potrivit. Ei nu Îl lasă pe Dumnezeu să aibă locul pe care ar trebui să-L aibă în viețile lor. Dacă Dumnezeu ar avea primul loc în viețile noastre, în dorințele noastre, în ambițiile noastre și dacă Dumnezeu și gloria Sa ar fi pasiunea arzătoare a vieților noastre, aceasta s-ar vedea clar de fiecare dată când mergem înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.

Motivul pentru care multe lucruri din viețile noastre par să nu se potrivească, pentru care este confuzie și haos, este că Dumnezeu nu se află pe primul

loc. Chiar și atunci când ne rugăm, dorim mai mult darul decât pe Dătătorul darului. Un semn al omului spiritual este că el Îl dorește mai mult pe Dătător decât darul Său și Îl iubește pe Dătător, chiar dacă nu primește nici un dar.

Acesta este un mod prin care ne putem testa să vedem dacă suntem spirituali în gândire sau nu: suntem noi mulțumiți și satisfăcuți chiar și atunci când Dumnezeu nu ne răspunde rugăciunilor așa cum ne-am așteptat noi să o facă?

De ce așa de mulți credincioși cârtesc și se plâng atunci când Dumnezeu nu le răspunde la rugăciuni? Pentru că ei au căutat numai darurile Lui. Ei nu prea erau interesați de Dătător și sunt precum fiul risipitor, care, atunci când a primit ce vroia de la tatăl său, a plecat să se bucure de unul singur. El vroia doar darurile tatălui său și s-a întors la tatăl numai atunci când i s-au epuizat darurile și vroia altele (*Luca 15:11-24*).

Observați că 50% din rugăciunea lui se referea la Dumnezeu și la gloria Lui. Nu trebuie să spunem asemenea unui ritual: „Doamne, vreau ca înainte de toate Numele Tău să fie glorificat”, iar după ce am spus acest lucru să petrecem următoarea oră punându-I în față o listă cu tot ceea ce vrem să primim. Nu ne referim aici la o anumită formă de rugăciune, ci mai degrabă la o atitudine schimbată și la o reorientare a minții, astfel ca Dumnezeu și gloria Sa să fie prioritare în gândirea noastră.

Egoismul – Rădăcina tuturor păcatelor

Dumnezeu a creat toate lucrurile din univers în așa fel încât ele să Îl aibă pe El în centrul lor.

Gândiți-vă la Soare, Lună, planete și stele. Ele nu au voință proprie. Ele ascultă implicit de Creatorul lor. Pământul se învâрте în jurul Soarelui fără urmă de ezitare, iar stelele se mișcă în cursul lor de mii de ani. Ele au rămas statornice direcției pe care Dumnezeu le-a trasat-o. Însă Dumnezeu nu-Și găsește plăcerea în obiecte lipsite de viață precum acestea. El vrea fii.

Prima dată a creat îngerii, cu voință proprie. Lucifer, căpetenia îngerilor, s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu vroia să Îl pună pe Dumnezeu în centru. Păcatul a apărut atunci când o ființă creată a vrut să trăiască o viață centrată pe sine (*Isaia 14:12-15*).

Este foarte important ca noi să înțelegem acest lucru. Dacă vrem să înțelegem ce este păcatul, trebuie să vedem cum a apărut acesta. Apoi vom înțelege că păcatul nu este doar adulterul, crima, mânia sau gelozia, etc. Păcatul își trage rădăcinile din egoism - din faptul că ne punem pe noi în centru.

Datorită egoismului, un înger a fost schimbat într-un diavol la o clipeală de ochi iar egoismul va schimba oameni în diavoli și astăzi.

Tot datorită egoismului, Adam a fost transformat într-un om păcătos, decăzut. Cei doi pomi din grădina Edenului – pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului – simbolizau două principii de viață după care Adam putea să trăiască: o viață centrată pe Dumnezeu sau o viață centrată pe sine, adică egoistă. Satan a ispitit-o pe Eva să mănânce din pomul oprit, spunându-i: „vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu.” Adam și Eva au ales să trăiască acest fel de viață – centrată pe ei și independentă de Dumnezeu.

Dumnezeu nu ne cere să-L punem pe El în centrul vieților noastre pentru că ar avea El un câștig din asta. Nu. Este spre binele nostru faptul că El ne cere să-L punem pe El pe primul loc în viețile noastre. Dacă nu-I

vom aduce închinarea noastră lui Dumnezeu, cu siguranță vom sfârși închinându-ne altor lucruri – fie nouă înșine, fie diavolului, fie lumii. Astfel dar, Dumnezeu ne spune: „Învățați să vă închinați înaintea Mea. Învățați să Mă puneți în centrul vieților voastre.”, ca să ne salveze de la autodistrugere printr-o închinare falsă, pentru binele nostru personal.

Dumnezeu a făcut ca Pământul să se învârtă în jurul Soarelui. Dacă Pământul ar decide într-o zi că s-a învârtit destul în jurul Soarelui, iar acum Soarele ar trebui să se învârtă în jurul lui, ce s-ar întâmpla? Pământul ar încălca o lege dată de Dumnezeu și atunci nu ar mai fi nicio schimbare a anotimpurilor și întreaga viață de pe Pământ ar dispărea în scurtă vreme. Neascultarea de poruncile lui Dumnezeu duce întotdeauna la moarte.

Tot astfel a pătruns în lume și moartea spirituală. Dumnezeu a creat omul ca să fie centrat pe El. Omul a refuzat să-L pună pe Dumnezeu în centrul vieții lui și astfel a murit. Atunci când ne vom da seama de acest lucru, vom înțelege că mântuirea înseamnă să fim salvați de la o viață egoistă.

Noul Testament ne învață că, pentru a fi salvat, omul trebuie mai întâi să se pocăiască. Pocăința înseamnă întoarcerea de la vechiul mod de viață. Ea implică mult mai mult decât renunțarea la unele obiceiuri rele, cum ar fi băutura și jocurile de noroc, etc. Vechiul mod de viață este unul centrat pe sine, iar pocăința înseamnă a spune: „Doamne, m-am săturat să mă pun pe mine în centrul lucrurilor, vreau să mă întorc la Tine acum și Tu să fii în centru.”

Eliberarea de egoism

ISUS a venit să ne salveze din păcat. Cu alte cuvinte, El a venit să ne salveze de la o viață centrată pe sine, egoistă.

Înlocuiți cuvântul „păcat” din Noul Testament cu „egoism” și observați ce se întâmplă cu multe pasaje. „*Păcatul nu va mai stăpâni peste tine*” devine „**Egoismul nu va mai stăpâni peste tine**” (Romani 6:14). Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru poporul Lui.

Mai mult, dacă ne vom analiza viețile, vom vedea că se află egoism chiar și în cele mai sfinte dorințe ale noastre. A-L ruga pe Dumnezeu să te umple cu Duhul Sfânt poate fi o dorință egoistă, dacă vrei această putere pentru a fi un mare predicator sau un mare vindecător, etc. Aceasta este o dorință la fel de egoistă ca dorința de a fi cineva în această lume. Vedeți cum păcatul pătrunde până și în locurile cele mai sfinte?

Din acest motiv, ISUS ne-a învățat cum să ne rugăm: în primul rând nu trebuie să ne rugăm să fim umpluți cu Duhul Sfânt, ci ca Numele lui Dumnezeu să fie înălțat.

Numai un om cu adevărat spiritual se poate ruga cu sinceritate în felul acesta. Bineînțeles că oricine poate repeta această rugăciune. Chiar și un papagal poate face acest lucru. Însă ca să-ți dorești acest lucru din adâncul inimii, ai nevoie de o dedicare totală față de Dumnezeu, așa încât El să fie primul în viața ta, să fii centrat pe El și să nu cauți binecuvântările Lui la fel de mult ca pe El Însuși. Dacă Dumnezeu alege să ne dea și binecuvântările Sale e bine; însă chiar dacă nu va alege să ni le dea, tot bine va fi, deoarece pe El îl căutăm, și nu binecuvântările pe care ni le dă.

De ce i-a învățat Dumnezeu pe israeliți să-L iubească din toată inima și pe aproapele lor ca pe ei înșiși? Doar pentru a-i salva de egoism.

Există în limba engleză un acrostih din cuvântul „bucurie” („joy”): **J** – ISUS (**J**esus) pe primul loc, **O** – apoi ceilalți (**o**thers) și **Y** – tu (**y**ou) în cele din urmă. Atunci poți găsi bucuria.

Dumnezeu este totdeauna bucuros. În cer nu există necaz sau îngrijorare, pentru că toate Îl au pe Dumnezeu în centru. Îngerii se bucură totdeauna pentru că Îl au pe Dumnezeu în centru.

Motivul pentru care ne lipsește bucuria, pacea și multe alte virtuți spirituale este că nu ne-am centrat viața pe ceea ce trebuie. Tindem să-l folosim pe Dumnezeu ca mijloc de ne a atinge scopurile. Chiar și rugăciunea devine ceva de genul: „Doamne, fă ca afacerea mea să prospere... Ajută-mă să fiu avansat în slujbă... Dă-mi o casă mai bună...”, etc. Vrem ca Dumnezeu să devină slujitorul nostru, care ne ajută să trăim mai confortabil – precum duhul din lampa lui Aladdin.

Unui astfel de Dumnezeu se închină atât de mulți credincioși, unul care este un mijloc pentru propria propășire și profit în această lume. Însă Dumnezeul Noului Testament nu este unul care te ajută să câștigi cursa de 100 de m la jocurile olimpice sau să fii mai deștept decât rivalul tău în chestiuni de afaceri.

Rugăciunile noastre arată cât de egoiști suntem.

În Biblie scrie: „*Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima*” (Psalmul 37:4). Pentru a ne desfăta în Domnul trebuie să-L punem pe Dumnezeu în centrul vieților noastre. Astfel, numai o persoană care L-a pus pe Dumnezeu în centrul vieții sale poate să aibă tot ce-i dorește inima.

„*Domnul (...) nu lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană*” (aceasta înseamnă pentru cei

care umblă cu capul deasupra – care îl lasă pe Dumnezeu să le controleze viețile) (*Psalmul 84:11*).

„*Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit*” – iar omul neprihănit este omul care îl are pe Dumnezeu în centrul vieții (*Iacov 5:16*). În sens invers, rugăciunea fierbinte a omului egoist, chiar dacă se roagă toată noaptea, nu va fi de nici un folos. Felul în care trăim dă valoare rugăciunilor noastre.

De aceea primele trei dorințe ale noastre trebuie să fie: „Tată, Numele Tău să fie înălțat. Vină Împărăția Ta. Facă-se voia Ta.”

S-ar putea să avem și alte cereri, cum ar fi: „Vindecă-mă de durerea de spate, ajută-mă să găsesc o casă mai bună de locuit, ajută-l pe fiul meu să-și găsească de lucru”, etc. Toate acestea sunt cereri bune, dar dacă poți spune: „Tată, chiar dacă nu-mi dai aceste lucruri, dorința mea cea mai mare este ca Numele Tău să fie glorificat”, atunci vei fi un om spiritual.

Glorificarea numelui lui Dumnezeu

Ce înseamnă prima cerere din rugăciunea *Tatăl nostru* – „*Sfințească-se Numele Tău*”? Cuvântul „*sfințească-se*” are aceeași rădăcină cu celelalte cuvinte din Noul Testament de genul: „sanctifica”, „sfințenie” „sfânt”, etc. Înseamnă „a pune de-o parte”, adică „a fi pus de-o parte de tot ceea ce e rău și necurat.”

Deci această rugăciune înseamnă „Tată, fă ca Numele Tău să fie temut, respectat, onorat și glorificat.” Cu alte cuvinte, din moment ce aceasta este prima cerere, se înțelege că cea mai mare dorință a inimilor noastre va fi ca Dumnezeu să fie temut pe acest pământ. Este aceasta cu adevărat și dorința noastră?

Vina omului poate fi exprimată pe scurt astfel:
„FRICA DE DUMNEZEU NU ESTE ÎNAINTEA

OCHILOR LOR” (Romani 3:18). „Frica de Domnului este începutul înțelepciunii” (Proverbe 1:7). Cu alte cuvinte, acesta este alfabetul vieții creștine. Dacă nu înveți ABC-ul nu poți învăța geometria, chimia, fizica sau orice altceva. Tot așa, dacă nu înveți ABC-ul vieții creștine, frica de Dumnezeu, nu poți avea niciun progres spiritual.

Ne putem testa să vedem cât suntem de spirituali, răspunzându-ne la întrebarea: „Sunt eu mai preocupat de Numele lui Dumnezeu decât de numele meu?” Dacă auzi că cineva te defăimează, cum reacționezi? Cu vehemență? Cum reacționezi când vezi că Numele lui ISUS nu este onorat? Numele lui Dumnezeu este hulit astăzi în lume datorită comportamentului celor din poporul lui Dumnezeu (Romani 2:24). Te simți mâhnit în inima ta de acest lucru?

Te doare când vezi că Numele lui Dumnezeu nu este cinstit în India? Te-ai plecat pe genunchi înaintea lui Dumnezeu cu o povară în inima ta că Numele Domnului nu este onorat în țara ta? Astfel ne putem testa să vedem cât de spirituali suntem.

În *Fapte 17:16* citim că duhul lui Pavel s-a întărit înăuntrul lui când a văzut toți idoli la care se închinau cei din Atena. El era furios pe Satan. Dacă vom fi plini de Duhul Sfânt, și noi ne vom întări de mânie împotriva lui Satan când vom vedea idolatria din țara noastră.

Duhul lui ISUS s-a întărit de mânie când a văzut oamenii făcând bani în Numele lui Dumnezeu la Templu. Dacă vom fi în armonie cu Dumnezeu, ne vom mâni și noi văzând cum Numele lui Dumnezeu este necinstit astăzi în țara noastră prin oamenii care fac bani în Numele lui Hristos.

Totul pentru gloria lui Dumnezeu

Uitați-vă la *2 Împărați 17:33*: „*Se închinau (în engleză: „se temeau de Domnul”) Domnului, dar slujeau în același timp și dumnezeilor lor!*” Aplicând aceasta în dreptul nostru ar însemna că în mod simbolic ne închinăm lui Dumnezeu duminica, dar, de fapt, noi totdeauna ne închinăm înaintea idolilor noștri.

Cu toții am crescut crezând că anumite activități, precum citirea Bibliei, rugăciunea, împărțirea de tractate, predicarea, etc. sunt sfinte și alte activități, precum mâncatul, băutul, dormitul, vorbitul și cumpărăturile, etc. sunt seculare.

Rezultatul unei astfel de gândiri este că poți crede că activitățile tale religioase trebuie făcute pentru gloria lui Dumnezeu. Dar, odată ce ai făcut acest lucru, poți trăi o altfel de viață în casa ta și în lume – bârfind, certându-te cu oamenii, etc. Apoi, când mergi din nou la biserică peste câteva zile, simți că din nou trebuie să fii sfânt. Aceasta este ipocrizie. Pavel spune în *1 Corinteni 10:31*, „*Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.*” Fiecare activitate din viețile noastre trebuie să fie făcută pentru slava lui Dumnezeu.

Nicholas Herman (mai bine cunoscut sub numele de Fratele Lawrence) a fost un bucătar într-o mănăstire cu mulți ani în urmă. El obișnuia să spună: „Fie că spăl vasele cu toată zăngăneala farfuriilor în jurul meu, fie că lucrez în bucătărie, îmi pot păstra sufletul în pace la fel cum sunt în prezența lui Dumnezeu, atunci când stau pe genunchi sau mă împărtășesc cu trupul și sângele Domnului.” Aceasta înseamnă să trăim în prezența lui Dumnezeu tot timpul – conștientizând că tot ceea ce facem este sfânt.

Motive corecte în rugăciune

Dacă vom înțelege corect cererile din rugăciunea *Tatăl nostru*, acest lucru va schimba motivațiile noastre atunci când ne rugăm. Adesea rugăciunile noastre nu primesc răspuns, pentru că în spatele lor se află motivații greșite. Însă dacă un om se roagă cu sinceritate și, mai presus de orice, „*Sfințească-Se Numele Tău*”, atunci el nu va putea avea motivații greșite în rugăciunile sale. Rugăciunea unui astfel de om va fi: „Doamne, indiferent de circumstanțele în care mă afl, fie că vei răspunde sau nu cererii mele, vreau ca Numele Tău să fie glorificat.”

Cândva, David a avut o mare dorință să zidească templul lui Dumnezeu. Aceasta a fost o dorință bună, dar în *2 Samuel 7:12-13* citim că Dumnezeu a spus: „Nu, nu tu vei zidi templul. Solomon Îmi va zidi templul.” David nu s-a supărat când a auzit acest lucru și nu s-a plâns. Tot ceea ce i-a spus lui Dumnezeu a fost: „*Slăvit să fie Numele Tău pe vecie*” (*2 Samuel 7:26*).

David era pregătit să fie pus de-o parte dacă prin aceasta Numele lui Dumnezeu era glorificat. Acesta este un bun exemplu de urmat pentru fiecare dintre noi.

Putem noi să ne rugăm astfel: „Tată, trimite o trezire de sfințire în țara noastră; iar dacă pentru aceasta Tu decizi să Te folosești de o altă biserică, este perfect în regulă pentru mine. Oricare ar fi prețul, trimite trezirea. Iar dacă decizi să nu te folosești de mine, ci de altcineva, nu mă deranjează. Vreau doar ca Numele Tău să fie glorificat.”?

Suntem eliberați de motivații egoiste atunci când ne putem ruga cu adevărat: „Tată, sfințească-Se Numele Tău (în limba engleză, „*Înălțat să fie Numele Tău*”) – oricare ar fi prețul.”

Înălțarea numelui Tatălui

Aduceți-vă aminte de cuvintele lui ISUS: „A venit ora pentru Fiul omului să cadă la pământ precum grăunțele de grâu, să fie călcat în picioare de oameni și să moară. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? Nu. Tată, cu orice preț, chiar dacă asta înseamnă moartea Mea, proslăvește-Ți Numele” (Ioan 12:24,27,28 - parafrazat)!

ISUS făcea ceea ce predica. Chiar dacă asta însemna moarte, El vroia ca Numele Tatălui să fie glorificat. De aceea a putut El să-I spună Tatălui la sfârșitul vieții Sale pământești „*Te-am proslăvit pe pământ*” (Ioan 17:4).

Cei mai mulți credincioși nu se ridică la acest nivel în tot timpul vieții lor. Ei nu cunosc nimic din această minunată viață centrată pe Dumnezeu. Astfel ei nu cunosc nimic din ceea ce înseamnă să fii spiritual cu adevărat. Duhul lor este complet străin de duhul cerului.

În cer, rugăciunea tuturor este: „Doamne, fie Numele Tău glorificat.” Dacă nu suntem părtași acestui Duh acum, cum vom locui în cer o veșnicie? Dumnezeu vrea să împărtășim Duhul cerului chiar acum, pe pământ. De aceea ne-a dat din Duhul Său cel Sfânt. Când cântăm „Cerul a coborât și gloria a umplut sufletul meu”, de fapt noi spunem că dorința celor din cer a devenit și dorința noastră.

În cele din urmă, haideți să ne uităm la *Maleahi 3:16*: „*Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.*”

Dumnezeu are o listă de nume cu cei ce se tem de El și sunt preocupați de onoarea numelui Său. Iar

Dumnezeu spune despre acești oameni că ei sunt ai Lui, comoara Sa deosebită, bijuteriile Lui (*v. 17*). Dumnezeu are multe vase de lut în casa Sa, dar are, de asemenea, și câteva vase de aur și de argint! (*2 Timotei 2:20, 21*).

Tot ce mai pot adăuga acum este că vreau ca numele meu să fie în acea carte de aducere aminte pe care o are Dumnezeu pentru cei care se tem de El și sunt preocupați de Numele Său și a căror dorință arzătoare este ca Numele lui Dumnezeu să fie glorificat **INDIFERENT DE PREȚ**.

Expresia care apare în finalul celei de-a treia cereri – „*pe pământ ca și în ceruri*” – se referă la toate cele trei cereri.

Așa că rugăciunea noastră este: „Tată, fie glorificat Numele Tău pe pământ ca și în ceruri. Tot așa cum îngerii se tem de Tine, acoperindu-și fețele, și se închină înaintea Ta spunând „*Sfânt, Sfânt, Sfânt*”, și eu tânjesc din toată inima mea ca împreună cu ceilalți credincioși să ne temem de Tine și să-Ți aducem pururea reverența noastră. Amin.”

CAPITOLUL PATRU

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

„Vie Împărăția Ta.”

Adevărata lucrare de mântuire ar trebui să trezească în noi dorința de a fi eliberați de egoism în așa fel încât Dumnezeu să fie în centrul vieților noastre și în centrul cererilor noastre de rugăciune. Noi, cei care am fost greșiți odată, am fost îndreptați de către Domnul și acum dorim să-L punem pe Dumnezeu pe primul loc în fiecare aspect al vieții.

Una dintre cele mai clare dovezi de spiritualitate este că omul urăște egoismul din el și vrea să-L pună pe Dumnezeu în centru.

Omul, care vine la Dumnezeu cu dorința de a-L pune pe El în centru, zice: „Tatăl nostru care ești în ceruri, cea mai mare dorință din inima mea este ca Numele Tău să fie glorificat și cunoscut în întreaga lume.” Apoi își dă seama că Numele lui Dumnezeu nu este cinstit pe pământ, așa că mai face o cerere spunând: „Tată, inima mea tânjește ca Tu să vii și să-Ți întemeiezi împărăția pe pământ, astfel ca întreg pământul să se teamă de Tine și să te cinstească.”

Aceasta este o rugăciune pe care toți bărbații și femeile lui Dumnezeu au făcut-o de peste 1.900 de ani. Acum s-a apropiat timpul pentru ca ea să fie ascultată.

O Împărăție a neprihăririi

Numai cel care este dezgustat de răul din această lume se poate ruga această rugăciune. Petru spune: *„Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea”* (2 Petru 3:13).

Priviți la violența și imoralitatea care sunt acum în lume. În timp ce citim ziarele, una din principalele rugăciuni care ar trebui să se înalțe din inimile noastre ar trebui să fie: „Tată, doresc să vină Împărăția Ta. Nu cer aceasta pentru binele meu personal, ci doresc ca domnia neprihăririi Tale să vină curând și astfel Numele Tău să fie glorificat pe acest pământ, care a fost creat pentru gloria Ta.”

ISUS a spus că zilele din urmă vor fi ca zilele lui Noe. Noe a fost un om neprihănit în mijlocul unei lumi stricate și rea. El a fost un predicator al neprihăririi și cu siguranță că era dezgustat de ceea ce vedea în jurul lui. (2 Petru 2:5) El tânjea după neprihănire din adâncul inimii lui și vorbea despre aceasta fără a face vreun compromis. Rugăciunea lui trebuie să fi fost una similară: *„Vie Împărăția Ta.”*

Toți credincioșii vor recunoaște că ISUS Hristos va reveni în curând pentru a-și stabili Împărăția pe pământ. Dar care este dovada că noi credem cu adevărat acest lucru? În 1 Ioan 3:3 scrie: *„Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat.”*

Dovada că noi credem cu adevărat în revenirea lui Hristos este că ne pregătim așa cum o mireasă se pregătește pentru mirele ei. Acesta înseamnă a avea o viață curată, să ne plătim datoriile, să ne rezolvăm neînțelegerile – chiar acum, pentru că noi ne curățăm după cum El este curat. Numai un astfel de om se poate ruga: *„Vie Împărăția Ta.”*

Repetarea acestei rugăciuni fără a ne pregăti pentru venirea lui Hristos înseamnă a reduce această rugăciune la un ritual.

Pregătirea continuă pentru venirea Lui

Unele denominații din creștinism au o rugăciune în slujba lor religioasă care spune: „Doamne, ferește-mă de moartea pe neașteptate.” Această rugăciune a fost scrisă cu siguranță de un neconvertit către oameni neconvertiți. Oamenii centrați pe sine au nevoie de un timp înainte de a muri pentru a-și rezolva certurile și pentru a-și plăti datoriile, etc. înainte de a sta în fața Creatorului. Ei nu au nicio dorință de a rezolva aceste probleme atât timp cât sunt sănătoși. Astfel de oameni nu au nicio frică de Dumnezeu și nu pot fi convertiți până nu se căiesc de egoismul lor.

Un adevărat creștin nu trebuie niciodată să facă o astfel de rugăciune, pentru că el este totdeauna pregătit și astfel se poate ruga în orice clipă: „*Vie Împărăția Ta.*”

Cum putem ști dacă suntem cu adevărat nerăbdători pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu? Să luăm spre analiză un singur aspect – casele noastre.

Să presupunem că într-o dimineață, uitându-te pe geam, l-ai vedea chiar pe Domnul ISUS îndreptându-se spre casa ta. Care ar fi reacția ta? Acesta este un test destul de bun să vezi dacă ești pregătit pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu sau nu. Ar trebui să alergi să ascunzi câteva din acele cărți din biblioteca ta, pentru că nu vrei ca ISUS să le vadă? Probabil că ar trebui să ascunzi și televizorul, dacă ai unul.

Cât timp ISUS va sta cu tine, discuțiile tale nu vor mai fi acele bârfe obișnuite din jurul mesei. Ar trebui să fii deosebit de atent pentru a fi bun și politic în timpul

acestor zile cu membrii familiei tale și cu angajații tăi, evitând remarcile răutăcioase care îți caracterizează vorbirea?

Ai fi bucuros ca Domnul să-i întâlnească pe toți prietenii tăi sau speri ca unii dintre ei să nu te viziteze cât timp este ISUS cu tine? Ai fi tu bucuros ca ISUS să stea permanent la tine în felul acesta sau ai avea sentimentul ușurării când vizita Lui în cele din urmă ar lua sfârșit?

Fii sincer cu tine.

O modalitate prin care ne putem da un răspuns la această întrebare este să ne întrebăm dacă comportamentul nostru de acasă se schimbă atunci când avem musafiri, din dorința de a-i impresiona. Dacă acest lucru se întâmplă, cât de diferit ar trebui să fie comportamentul nostru dacă ISUS Însuși ar veni să stea cu noi pentru câteva zile!

Nu are nici un sens să ne rugăm: „*Vie Împărăția Ta*” dacă nu vrem ca ISUS să locuiască cu noi și să fie Domnul caselor noastre în fiecare zi. În final, Împărăția lui Dumnezeu va fi locul în care ISUS va fi prezent ca Domn permanent – nu doar câteva zile. Dacă ne simțim incomod să-L avem în casele noastre doar câteva zile, cum ne vom putea petrece noi veșnicia alături de El?

Comori în cer

Cel care se roagă: „*Vie Împărăția Ta*” este un om care și-a îndreptat mintea, afecțiunea și dorințele lui asupra lucrurilor de sus. El nu și-a pus o haină a creștinismului și sfințeniei. Spiritualitatea lui nu este superficială, ci pătrunde până în adâncul ființei lui. El este mult mai interesat de a-și aduna comori în cer decât pe pământ.

Atitudinea unui creștin față de bani este unul dintre cele mai clare teste ale nivelului său de spiritualitate și

dacă acesta caută cu adevărat venirea Împărăției lui Dumnezeu sau nu.

Îmi aduc aminte că am auzit povestea unui fermier care i-a spus într-o zi soției sale: „Vaca noastră tocmai a făcut doi viței, unul alb și altul maro. Și m-am gândit ca, atunci când vor crește, să dăm unul din ei Domnului.” Soția lui l-a întrebat: „Pe care vrei să-l dai Domnului, pe cel maro sau pe cel alb?” El i-a răspuns: „Ei bine, putem decide aceasta mai târziu, când vor crește.”

Vițeei au crescut și s-au îngrășat tot mai mult. Într-o zi, fermierul a venit acasă cu o față tristă și i-a spus soției: „Am o veste tristă pentru tine. Vițelul Domnului tocmai a murit.” Soția i-a răspuns: „Dar cum ai știut care urma să fie vițelul Domnului. Nu erai hotărât încă.” El a spus: „Ei bine, totdeauna am avut gândul că trebuie să dau Domnului vițelul maro și în această dimineață tocmai a murit.”

Așa se întâmplă cu cei mai mulți credincioși. *Totdeauna vițelul Domnului moare!* Ei Îi dau lui Dumnezeu ceea ce le-a rămas după ce nevoile lor au fost îndeplinite. Pentru că nu se „îmbogățesc față de Dumnezeu”, ei rămân săraci spirituali toată viața lor (*Luca 12:21*).

În Vechiul Testament, Dumnezeu a dat o lege prin care israeliții trebuiau să dea Domnului „pârگا celor dintâi roade” (*Exod 23:19*). Acesta era singurul mod prin care puteau să-L „cinstească pe Dumnezeu” (*Proverbe 3:9*). La fel este și astăzi. Nu-l putem onora pe Dumnezeu dacă noi nu-i dăm ce avem mai bun.

Ce găsim în viețile noastre? Există totdeauna vreo scuză pentru care nu putem da ce avem mai bun lui Dumnezeu? Atunci putem vedea unde este inima noastră cu adevărat. Unde se află comoara unui om, acolo va fi și inima lui.

Omul care se roagă: „*Vie Împărăția Ta*” este omul care a fost eliberat de dragostea de bani și de lucruri materiale. Acum el trăiește pentru Dumnezeu și pentru eternitate.

Conducerea absolută a lui Dumnezeu

Împărăția lui Dumnezeu înseamnă guvernarea lui Dumnezeu, conducerea absolută a Lui. Înseamnă a-L face pe ISUS Hristos Domn peste fiecare zonă a vieților noastre.

Dacă vrem ca Împărăția lui Dumnezeu să vină, trebuie ca ea să vină prima dată în inimile noastre, în casele noastre și în bisericile noastre. În toate acestea, noi nu trebuie să dăm vreun loc lui Satan sau firii pământești. Dorința noastră mare trebuie să fie ca Împărăția lui Dumnezeu să umple în așa măsură inimile noastre, casele noastre și bisericile noastre, încât să nu mai rămână vreun loc pentru altceva.

Duhul Sfânt a venit pentru a aduce „*Împărăția lui Dumnezeu cu putere*” (*Marcu 9:1*). Bisericile noastre locale ar trebui să fie astăzi o demonstrație înaintea lumii a ceea ce este Împărăția lui Dumnezeu, care într-o zi va cuprinde întreg pământul. Aici am eșuat noi înaintea Domnului.

Atunci când ISUS ne-a spus să căutăm întâi Împărăția lui Dumnezeu și să nu ne îngrijorăm de lucrurile pământești, El vroia să spună că, dacă totuși vrem să ne îngrijorăm de ceva, aceasta ar trebui să fie ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ ca și în cer (*Matei 6:33*). Câți dintre noi simt povara unei astfel de îngrijorări pentru curăția bisericii și venirea Împărăției lui Dumnezeu?

Fie ca Dumnezeu să găsească între noi mulți care să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu!

CAPITOLUL CINCI

VOIA LUI DUMNEZEU

„Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.”

Putem să-L numim pe ISUS Domn numai când suntem dispuși să facem voia Lui în viața de zi cu zi. Adevărata convertire are loc nu atunci când o persoană este încântată la nivelul intelectului sau al emoțiilor, ci atunci când renunță la propria voință spunând: „Doamne, nu voia mea, ci voia Ta să se facă în viața mea.” Dacă menținem această atitudine înaintea Domnului în mod permanent, atunci ne vom sfinți tot mai mult viețile.

Secretul sfințeniei

ISUS Însuși s-a rugat Tatălui din cer, în tot timpul vieții Sale pământești, spunând: *„Nu voia Mea, ci voia Celui ce m-a trimis” (Ioan 6:38).*

Dacă a fost necesar ca Însuși ISUS să trăiască în acest fel pentru a fi pe placul Tatălui, putem fi siguri că nu există un alt mod pentru noi de a-I fi plăcuți Tatălui. Nu vom avea niciun progres în umblarea noastră cu Domnul dacă aceasta nu este și atitudinea permanentă din viețile noastre.

Putem petrece ore rugându-ne sau studiind Scripturile și participând la sute de întâlniri. Însă dacă toate acestea nu ne duc la punctul în care noi să spunem: *„Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”* (dorind ca în viețile noastre să se facă în primul rând voia Lui), atunci ne-am pierdut timpul. Fiecare har de care ni se face parte trebuie să ne ducă mai mult în punctul în

care să zicem din toată inima: „Tată, nu voia mea, ci voia Ta să se facă.”

Acesta este secretul adevăratei sfințenii.

Atunci când Pavel a scris galatenilor despre conflictul dintre firea pământească și Duhul Sfânt, el se referea la acest conflict dintre voia omului și voia lui Dumnezeu.

Firea pământească și toate poftele ei pot fi cuprinse într-un singur cuvânt: **DORINȚĂ PROPRIE**. Oriunde citiți despre „poftele firii” în Noul Testament puteți înlocui fraza cu „dorință proprie și dorințe egoiste.” Atunci veți înțelege ce înseamnă acele versete.

De exemplu, se spune că Duhul Sfânt este în opoziție cu firea (*Galateni 5:17*). Aceasta înseamnă că Duhul se luptă totdeauna cu dorința noastră proprie și cu dorințele noastre egoiste.

Duhul știe că, fără zdrobirea dorinței proprii și a dorințelor noastre egoiste, nu ne vom putea pregăti pentru cer sau fi făcuți așa de sfinți precum Hristos.

Drumul spre sfințire este drumul morții față de sine – spunând „Nu” față de sine și „Da” lui Dumnezeu. Înseamnă a spune: „Tată, nu am alte dorințe, planuri sau ambiții în afara voii Tale pentru viața mea. Nu vreau nimic în afara voii Tale perfecte.”

Crucea în viața de zi cu zi

ISUS a spus: „*Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.*” (*Luca 9:23*) Crucea noastră se află în punctul în care voia lui Dumnezeu se intersectează cu voia noastră în fiecare zi. A-ți lua crucea înseamnă a spune: „Tată, nu voia mea, ci voia Ta să se facă.”

Numai cel care a spus NU voii sale, planurilor sale, dorințelor sale și ambițiilor sale, etc. și care a spus:

„Doamne, vreau să-mi iau crucea, să mor față de dorințele mele și să Te urmez pe Tine făcând doar voia Ta”, poate spune cu adevărat această rugăciune: *„Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.”*

ISUS a spus: *„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”* (Matei 11:28), dar El nu s-a oprit aici. El a continuat prin a ne spune cum ne va da această odihnă și a spus: *„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”* (Matei 11.29). Cu alte cuvinte, niciodată nu veți cunoaște acea odihnă până nu vă luați crucea și spuneți „Nu” propriei voințe. Neliniștea apare atunci când ascultăm de voința noastră. Nu poți veni la Domnul dacă nu ești dispus să-ți iei crucea ta.

Numai un adevărat ucenic se poate ruga: *„Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.”* Chiar ISUS s-a rugat această rugăciune de-a lungul vieții Sale pământești. El a trăit ceea ce a predicat. El a trăit ca om și cea mai mare dorință a Lui era să facă voia Tatălui.

De ce a venit ISUS pe pământ? Răspunsul este acesta: să facă voia Tatălui. Aceasta a spus El în *Ioan 6:38*: *„Căci m-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.”* El nu a venit în primul rând pentru a muri pentru păcatele lumii, ci pentru a face voia Tatălui. El a mers la Calvar și a murit pentru că aceasta făcea parte din voia Tatălui pentru viața Sa.

ISUS a spus în *Ioan 4:34*: *„Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.”* Așa cum un om înfometat tânjește după mâncare, tot așa și întreaga ființă a lui ISUS tânjea să înfăptuiască voia Tatălui. A-L urma pe ISUS înseamnă a avea o dorință similară de a face voia Tatălui în fiecare aspect al vieților noastre.

Motivul pentru care este atâta bucurie în cer și necazul nu-și are locul acolo, este pentru că acolo voia lui Dumnezeu se face fără nicio abatere. Voia lui Dumnezeu este ceva care îi face pe oameni extrem de fericiți și îi umple de bucurie.

Petru scria: *„Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca, în vremea ce-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după VOIA LUI DUMNEZEU”* (1 Petru 4:1,2).

Apostolul Ioan scria: *„Și lumea și pofta ei trece; dar cel ce face VOIA LUI DUMNEZEU rămâne în veac”* (1 Ioan 2:17).

Povara rugăciunilor apostolilor pentru credincioși a fost ca aceștia, *„desăvârșiți și deplin încredințați să stăruie în VOIA LUI DUMNEZEU”* (Coloseni 4:12). Acești apostoli știau că o mântuire care consta doar în iertarea păcatelor, fără a-l face pe om să-și dedice restul vieții voii lui Dumnezeu, era o mântuire falsă. Iertarea păcatelor a fost menită să fie doar o ușă prin care să intrăm pe calea cea îngustă a înfăptuirii voii lui Dumnezeu.

Cum se face voia lui Dumnezeu în cer

Noi trebuie să ne rugăm: *„Facă-se voia Ta, PRECUM ÎN CER, și pe pământ.”* Cum se face voia lui Dumnezeu în cer? Vreau să menționez aici patru lucruri.

În primul rând, îngerii se află într-o stare perpetuă de AȘTEPTARE FAȚĂ DE DUMNEZEU pentru a primi instrucțiuni din partea Lui. Ei nu aleargă dintr-o parte în alta a cerului, „încercând să facă ceva pentru Domnul” după cum le trece lor prin minte. Nu. Ei așteaptă ca

Dumnezeu să zică ceva și numai apoi acționează conform planului Său.

Dumnezeu spune:

„Caut un om care să aștepte și să urmărească
Mâna mea care să facă un semn, ochiul Meu –
Care să lucreze în felul Meu munca pe care i-o dau,
Iar munca pe care nu i-o dau s-o lase deoparte.

O, ce bucurie am Eu

Când reușesc să găesc un astfel de om –

Un om care să facă TOATĂ voia Mea,

Care este hotărât să studieze mintea Stăpânului
său.”

Astfel deci, atunci când ne rugăm: „*Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ*”, înseamnă în primul rând că vrem să auzim ceea ce Dumnezeu are să ne transmită.

În al doilea rând, atunci când Dumnezeu vorbește, îngerii ascultă IMEDIAT. Ei nu spun: „Doamne, mai aștept câteva zile să mă gândesc la ce ai zis. Vreau să văd ce zic și ceilalți îngeri despre aceasta.” Nu există un astfel de lucru în cer. Atunci când Dumnezeu vorbește se și împlinește. Ascultarea este imediată.

Rugăciunea noastră ar trebui să fie: „Tată, ajută-mă să nu amân atunci când aud vocea Ta. Nu vreau să mă grăbesc să o iau înaintea Ta, dar odată ce ai vorbit, vreau să te ascult de îndată.”

Apoi, în al treilea rând, atunci când Dumnezeu spune să se facă ceva în cer, acel lucru se face în mod COMPLET. Acei îngeri nu merg să împlinească voia Lui parțial. Deci rugăciunea noastră ar trebui să fie: „Tată, ajută-mă să fac TOATĂ voia Ta în timpul vieții mele – să ascult fiecare poruncă complet, oricare ar fi prețul.”

În cele din urmă, ascultarea îngerilor este cu BUCURIE. Ei nu sunt morocănoși și nu se plâng în

ascultarea lor. Niciun înger nu-și compară sarcina cu a altuia, spunând: „Doamne, de ce mi-ai dat o sarcină mai grea ca celui înger?”, etc.

Auzim astfel de plângeri chiar printre credincioși. „De ce să fac toate aceste sacrificii? Dar el/ea?”, etc. Însă nu auzim astfel de vorbe din partea îngerilor din cer. Ei consideră ca un privilegiu să facă ceva pentru Dumnezeu și se bucură de fiecare oportunitate de a-L asculta.

Astfel că, atunci când ne rugăm această rugăciune, îi cerem lui Dumnezeu ca voia Lui să se facă în viețile noastre în felul acesta – cu bucurie și fără plângeri sau fără vreo comparație cu alții.

Fără regrete în veșnicie

Dacă vei face voia lui Dumnezeu în felul acesta cât vei fi pe pământ, nu vei avea niciun regret când vei ajunge în cer.

În curând, când îl vom vedea pe Domnul față în față, ne vom dori să-I fi dat mai mult din viețile noastre și să-L fi ascultat în întregime. Cerul își va pierde din dulceața lui pentru tine dacă vei ajunge acolo fără să fi păzit toate poruncile lui Dumnezeu aici pe pământ – în mod complet și cu bucurie.

Sadhu Sundar Singh obișnuia să spună: „Nu vei mai avea ocazia să porți crucea lui Hristos odată ce vei părăsi acest pământ.” Dacă vrei să dovedești că îl iubești pe Domnul, acum este vremea să o faci – nu după ce vei ajunge în cer.

Gândiți-vă la cele trei cereri pe care le-am analizat! „Tată, fie glorificat Numele Tău, vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ.” Chiar înainte de a ne cere iertare pentru păcate, lucru care este atât de necesar, Domnul ne-a învățat să căutăm întâi înălțarea Numelui

Tatălui, venirea Împărăției Sale și împlinirea voii Sale în
viețile noastre.

Fie ca să luăm aminte la ceea ce Domnul vrea să ne
învețe!

CAPITOLUL ȘASE

NEVOILE NOASTRE FIZICE

„Pâine noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.”

Dumnezeu este interesat în împlinirea tuturor nevoilor noastre trupești, dar aceste nevoi trebuie să fie împlinite în așa măsură, încât să nu ne facă niciun rău. Prosperitatea materială și binecuvântările spirituale au puterea de a strica latura spirituală dintr-un om, dacă acea persoană nu știe să-L pună pe Dumnezeu pe primul loc în viață.

Zece mii de rupii pot fi folosiți foarte profitabil de un om matur spiritual, dar pot distruge un tânăr risipitor și iresponsabil.

Astfel, Dumnezeu vrea să fim ancorați în El înaintea de a binecuvânta fizic și material.

Mai întâi nevoile noastre fizice

Sunt trei cereri în această rugăciune privind nevoile noastre personale, un set destul de uimitor. Prima dintre ele nu este o rugăciune pentru bunăstarea noastră spirituală! Nu-i așa că este interesant? Prima cerere personală nu este „Izbăvește-ne de cel rău” sau „Dă-ne biruință asupra păcatului,” sau chiar „Umple-ne cu Duhul Sfânt.” Nu. Prima cerere este „Doamne, ocupă-te de nevoile mele trupești.”

Biblia spune că omul este format din trei părți. El are un duh, care îl face capabil de a-L percepe pe Dumnezeu, un suflet, care este personalitatea sa,

(inteligența, emoțiile și voința sa) și un trup (1 Tesaloniceni 5:23).

Aceste trei cereri fac referință la fiecare din aceste trei părți din care suntem alcătuiți. Prima cerere se referă la nevoile trupului nostru, a doua se referă la vinovăția păcatului care ne poate chinui mintea (sufletul) și a treia se referă la izbăvirea duhului nostru de rău. Duhul nostru este cea mai importantă parte din noi. Totuși, Domnul ne-a învățat aici să începem prin a ne ruga pentru nevoile noastre trupești.

Există două direcții extreme în creștinism referitoare la trup. Una susține ascetismul care spune că putem fi sfinți numai dacă ne privăm trupul de orice confort. Însă trupul nu poate fi cauza păcatului, deoarece Satan nu are un trup și totuși este plin de păcat, în timp ce ISUS, care are un trup, nu a păcătuit vreodată.

Învățătura ascetică consideră chiar și relațiile din cadrul căsătoriei ca fiind păcătoase. Însă amintiți-vă că Dumnezeu a creat dorința sexuală în om și a numit-o „Foarte bună” (Geneza 1:31). Dorința de mâncare, odihnă și sex sunt toate niște dorințe bune și normale create de Dumnezeu. Nu trebuie să ne rușinăm de vreuna din ele. Trebuie doar să fim atenți să nu ne împlinim aceste dorințe în moduri în care Dumnezeu a interzis s-o facem.

Cealaltă direcție extremă, care se întâlnește printre unii creștini, este că Dumnezeu vrea să fim prosperi. Rezultatul este răsfățarea trupului.

Învățătura lui ISUS nu era nici cea a extremei ascetismului, nici a extremei toleranței și materialismului. Învățătura lui ISUS susținea împlinirea nevoilor legitime ale trupului, pentru ca acesta să poată fi pus în slujba lui Dumnezeu.

Grija lui Dumnezeu față de trupurile noastre

Datorită ideii greșite pe care mulți creștini o au, potrivit căreia lui Dumnezeu nu-i pasă de trupurile noastre, aceștia nu merg la Dumnezeu pentru a primi vindecare atunci când sunt bolnavi. La fel ca în cazul lui Asa, credința lor este în doctori, și nu în Domnul (2 Cronici 16:12).

Dumnezeu se poate folosi de doctori, de medicamente și chiar de operație pentru a ne vindeca. Nu-i putem dicta noi lui Dumnezeu cum să răspundă rugăciunilor noastre. Însă cu siguranță că El nu-și dorește ca copiii Lui să se încreadă în oameni. Dumnezeu este foarte interesat de trupurile noastre – ca ele să fie sănătoase și în stare să fie folosite pentru gloria Sa.

Aici sunt trei adevăruri glorioase pe care Biblia ne învață cu privire la trupurile noastre. Dacă:

1. *„trupul este pentru Domnul și Domnul este pentru trup”*,
2. trupurile noastre *„sunt mădulare ale lui Hristos”* și
3. *„trupul nostru este templul Duhului Sfânt”* (1 Corinteni 6:13-19),

atunci putem cu siguranță să cerem puterea lui Dumnezeu pentru trupurile noastre.

Fizicul nu este mai important decât spiritualul. Am văzut până acum că Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc în viețile noastre și că toate celelalte lucruri trebuie să fie secundare. Însă dacă prima dată ne-am rugat cu adevărat *„Sfîntească-se Numele Tău, Vie Împărăția Ta, Facă-se voia Ta”*, atunci avem dreptul să ne rugăm și *„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”*-deoarece noi ne rugăm pentru pâine ca să-L glorificăm pe

Dumnezeu, făcând voia Lui pe pământ așa cum se face și în cer.

Stare noastră spirituală depinde într-o anumită măsură și de condiția noastră fizică. Citim despre Ilie că, după ce a coborât foc și ploaie din cer, a fost descurajat și i-a cerut lui Dumnezeu să-i ia viața. Acest om curajos, care a putut să înfrunte 850 de profeți mincinoși, a fugit fricos de amenințările unei femei, Izabela (*1 Împărați 18:19*).

Cum s-a întâmplat acest lucru? Mai mult de trei ani, Ilie a trăit de unul singur și acum era epuizat fizic la sfârșitul unei zile extenuante pe muntele Carmel. Atunci când stătea descurajat sub un ienupăr, Dumnezeu nu i-a ținut o predică. Nu! Dumnezeu i-a trimis un înger cu mâncare și cu băutură. Ilie a mâncat, a băut și apoi a dormit. După ce s-a trezit, Dumnezeu i-a mai adus ceva mâncare și băutură (*1 Împărați 19:1-8*).

Dumnezeu știa că Ilie era obosit și extenuat și că avea nevoie de hrană, nu de încurajare. De acest lucru avem nevoie și noi uneori – nu de predici lungi, ci de ceva mâncare bună și odihnă.

Unii creștini au o atitudine super-spirituală față de trupurile lor și zic: „Vreau să mă consum pentru Domnul.” Astfel, ei Îl slujesc pe Dumnezeu de dimineață până noaptea, șapte zile pe săptămână – în fiecare săptămână. Apoi devin epuizați și deprimați. Activitatea lor a fost una sufletească. Depresia lor are o cauză fizică, nu una spirituală. Domnul trebuie să spună unor astfel de oameni: „*Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.*” (*Marcu 6:31*)

Odată, când ISUS călătorea într-o barcă, ni se spune că El dormea. Cu siguranță că era obosit și nu îi era rușine să fie văzut dormind. Au fost momente când i-a fost sete și foame și a recunoscut acest lucru. Lui nu i-a

fost rușine de nevoile Sale trupești. Trupul nostru este templul Duhului Sfânt și trebuie să avem grijă de el.

Dumnezeu este interesat să ne dea tot ce avem nevoie pentru trupurile noastre. El știe că avem nevoie de mâncare, haine și de un adăpost pentru viața pe acest pământ. Dacă El nu a considerat că trebuie să ai casa ta proprie, poți fi sigur că El este interesat să poți să închiriezi una. Cel care a căutat un „*loc de odihnă*” pentru poporul evreu în pustie poate cu siguranță să găsească unul și pentru tine (*Numeri 10:33*). Haideți să nu privim aceste lucruri ca fiind nespirtuale, încât să nu venim cu astfel de cereri înaintea Lui!

Dintre cele trei cereri în rugăciune, ISUS a pus pe primul loc cererea pentru nevoile fizice, tocmai pentru a corecta înțelegerea greșită despre Dumnezeu, pe care oamenii o aveau.

Grija lui Dumnezeu pentru nevoile noastre pământești

Toate nevoile noastre fizice se rezumă în această cerere: „*Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.*”

În această cerere se include și „Dă-mi o slujbă. Dă-mi o casă în care să locuiesc. Dă-mi mie și familiei mele haine cu care să ne îmbrăcăm. Dă copiilor mei o educație, pentru ca într-o zi să poată și ei să-și câștige pâinea.” Dumnezeu este preocupat de toate aceste lucruri și, dacă învățăm să căutăm Împărăția lui Dumnezeu mai întâi de toate, aceste lucruri ni se vor da pe deasupra.

Știți de ce suntem așa de îngrijorați cu privire la toate aceste lucruri pământești – mâncare, îmbrăcăminte, slujbă, casă, educația copiilor, etc.? Deoarece undeva, adânc în inima noastră, avem sentimentul că Dumnezeu nu prea este interesat să ne

ajute cu aceste lucruri materiale. Simțim că Dumnezeu este interesat doar de binele nostru spiritual.

Dacă Duhul Sfânt ne-ar putea convinge odată pentru totdeauna că Dumnezeu este interesat în tot ceea ce ține de noi – duh, suflet și trup! Dumnezeu vrea ca noi să ne rugăm pentru nevoile noastre pământești și nu vrea ca noi să ne îngrijorăm vreodată cu privire la ele. De aceea Biblia spune: *„Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri”* (Filipeni 4:6).

Un tată pământesc nu este obligat să poarte de grijă față de nevoile tuturor celor din jurul lui. Însă cu siguranță este datorია lui să poarte de grijă nevoilor familiei lui. Dumnezeu este atât de bun, încât El se îngrijește până și de hrana păsărilor. Cu cât mai mult se va ocupa El de nevoile copiilor Lui!

Odată, o femeie canaanită i-a cerut lui ISUS să-i vindece fiica, iar ISUS i-a răspuns: *„Lasă să se sature mai întâi copiii”* (Marcu 7:27). Ea i-a răspuns că ar fi bucuroasă să primească până și fărâmiturile care cad de la masă și fiica ei a fost complet vindecată. Gândiți-vă la acest lucru! Fărâmiturile erau suficiente pentru a aduce eliberare de posesiune demonică. Închipuiți-vă ce ar putea face o întreagă franzelă de pâine pentru noi, cei care suntem copiii lui Dumnezeu! Și aduceți-vă aminte că ISUS a spus: *”Lasă să se sature MAI ÎNTÂI COPIII.”* Așa că ne rugăm cu îndrăzneală: *„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.”*

Să fim mulțumiți cu cât ne dă Dumnezeu

Să observăm aici faptul că ISUS nu ne-a învățat să ne rugăm pentru o viață luxoasă. Când ne rugăm, nu

spunem: „Tată, înghețata cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”, ci „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”. Promisiunea este: „Dumnezeu să îngrijească de toate **TREBUINȚELE (NEVOILE)** voastre” (*Filipeni 4:19*), nu de tot ceea ce ne DORIM, ci de tot ceea ce avem NEVOIE. Este o mare diferență între ceea ce vrem și ceea ce avem nevoie. S-ar putea ca tu să-ți dorești o mașină, dar Dumnezeu să vadă că nu ai nevoie de o mașină, așa că nu-ți va da una. Poate că altcineva are nevoie de o mașină și îi va da acea mașină acelei persoane. Nu trebuie să fii gelos pe acea persoană sau să cârtești împotriva lui Dumnezeu. Fii mulțumitor cu ceea ce ai. Nu cere lux. Dacă Dumnezeu ne dă și lux, putem primi acele lucruri și să le folosim pentru gloria Lui. Însă chiar dacă nu ne dă, noi tot Îl vom lăuda pe Domnul.

Haideți să nu ne mai comparăm cu alții! Dumnezeu știe ce este cel mai bine pentru noi. Dacă îi vom cere pâine, nu ne va da o piatră și dacă îi vom cere o piatră, El nu ne va da nici atunci o piatră. În schimb, El ne va da pâine!

Fii mulțumitor cu ceea ce îți dă El. Unul dintre secretele vieții lui Pavel a fost că el era absolut mulțumit. În *Filipeni 4:11* el spune: „*M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc.*”

Grija zilnică

Rugăciunea spune: „Dă-ne nouă astăzi pâinea de care avem nevoie **ÎN FIECARE ZI**” (trad. din engleză). S-ar putea ca Dumnezeu să ne dea pâinea pe mai multe zile, dar cererea este doar pentru nevoile fizice de pe o zi. ISUS a spus să nu ne îngrijorăm nici de ce urmează să se întâmple mâine. Dumnezeu nu vrea să ne îngrijorăm cu privire la viitor. Noi trebuie să depindem de El zi de zi.

Domnul i-a învățat această lecție pe israeliți în pustie într-un mod minunat. Ei trebuiau să meargă și să culeagă mana în fiecare dimineată; nu puteau să o adune pentru mai multe zile. Trebuiau să depindă de Dumnezeu pentru fiecare zi și trebuiau să trăiască în felul acesta timp de mulți ani. Credeți că aceasta a fost o corvoadă pentru ei? Nu, sunt sigur că nu a fost. Cu siguranță că era foarte palpitant!

Dacă Dumnezeu ne-ar da prea mult dintr-o dată, inimile noastre s-ar îndepărta de El. Așa că Dumnezeu potrivește circumstanțele din viețile noastre în așa fel încât să apară vreo nevoie de ordin fizic, deoarece deseori suntem mai sensibili la nevoile fizice decât la cele spirituale. Dumnezeu permite să apară nevoile, pentru ca să venim mereu și mereu la El. Astfel învățăm lecția dependenței continue de Dumnezeu.

Chiar dacă mana venea din cer, Dumnezeu n-a lăsat-o să le cadă direct în gură! Cei din poporul Israel trebuiau să meargă dimineața devreme s-o adune. Leneșilor nu le mai rămânea nimic. Deci, când ne rugăm: „*Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi*”, noi nu îi cerem lui Dumnezeu să facă niște minuni și să se îngrijească de nevoile noastre fără vreun efort din partea noastră. Nu. Biblia spune: „*Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce*” (2 Tesaloniceni 3:10). ISUS a spus că Dumnezeu dă hrană păsărilor, dar El nu le-o dă fără ca ele să facă ceva. Ele trebuie să meargă să-și caute hrană. Așa că Dumnezeu vrea ca noi să fim harnici și să ne încredem în El. Credința nu este un substitut pentru muncă.

Sănătate pentru a face voia lui Dumnezeu

Rugăciunea este legată, de asemenea, de cererea care o precedă: „*Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.*” Noi îi cerem lui Dumnezeu sănătate și putere pentru a putea face voia Lui.

Atunci când oameni bolnavi mi-au cerut să mă rog pentru vindecarea lor, m-am întrebat adesea: „Vrea el să fie vindecat pentru a avea destulă putere în așa fel încât să-L poată sluji pe Dumnezeu? Sau vrea să trăiască pentru el? Să-i cerem lui Dumnezeu să-l vindece pentru a trăi pentru lume?” ISUS ne-a învățat să ne rugăm pentru nevoile noastre fizice ca să putem face voia lui Dumnezeu, și nu voia noastră.

O rugăciune a familiei

Observați totodată că rugăciunea este: „Dă-ne NOUĂ”, și nu „Dă-mi MIE”!

Cel care îl pune pe Dumnezeu pe primul loc în viața lui, va descoperi că nu el va fi pe locul al doilea. Noi suntem membrii unei familii care stau în jurul mesei Tatălui și Tatăl nu vrea ca la masa Lui să stea niște copii egoiști care înșfacă toată mâncarea pentru ei, fără să-i intereseze dacă ceilalți au destul de mâncare. Un astfel de comportament înseamnă lipsă de maniere și pentru un neconvertit. Cu cât mai mult pentru un creștin!

Aduceți-vă aminte ce a zis ISUS despre ziua judecății! Când va sta pe tronul Său judecând oamenii, le va spune multora dintre ei: „Am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine.” Și ei Îi vor răspunde: „Doamne, când s-au întâmplat acestea? Noi nu Te-am văzut niciodată gol sau flămând.” Iar Domnul le va

răspunde: „Eu locuiesc în toți cei care sunt născuți din nou; și atunci când ai văzut pe vreun frate de-al Meu în nevoie, tu nu ai înțeles că Eu eram în nevoie. Eu eram flămând și însetat” (Matei 25:31-46 - parafrizat).

Aceasta este una dintre diferențele fundamentale dintre rai și iad. Iadul este plin de păcat, plin de egoism. Fiecare om trăiește pentru sine, fără loc pentru Dumnezeu sau pentru alții. În rai este exact invers. Dumnezeu este primul și ceilalți pe locul doi.

Am auzit despre un om care a avut un vis-parabolă a ceea ce este raiul și iadul. Prima dată a mers în iad și acolo i-a văzut pe toți stând la o masă încărcată cu bunătăți. Însă, cu toate acestea, toți erau foarte slabi și triști. Omul și-a dat seama că ei nu puteau să mănânce mâncarea care le era pusă în față, deoarece toți aveau niște linguri lungi atașate de mâini. Bineînțeles că, atunci când ai niște linguri lungi atașate de mână, este imposibil să mănânci ceea ce îți este pus înaintea.

Apoi, în visul lui, omul a mers în cer și acolo a văzut aceeași mâncare delicioasă pusă pe masă și oamenii care stăteau la masă aveau, de asemenea, niște linguri lungi prinse de mână. Însă ei erau sănătoși și puternici. El l-a întrebat pe unul dintre cei de acolo: „Cum sunteți voi așa de sănătoși și de puternici?” Iar omul i-a răspuns: „Ei bine, vezi tu, mi-am dat seama că eu nu mă pot hrăni singur. Așa că-mi întind mâna și-l hrănesc pe un altul care stă la masă și altcineva mă hrănește pe mine cu lingura lui; astfel, fiecare dintre noi primește destulă mâncare.”

Acest om s-a întors înapoi în iad și le-a spus oamenilor de acolo: „Uitați care este modalitatea ca să puteți mânca. Fiecare dintre voi trebuie să-i permită altuia să mănânce din farfuria lui și să-i dea de mâncare.” Însă toți i-au dat același răspuns: „Nu voi lăsa pe nimeni

să mănânce din farfuria mea. De unde știu eu dacă altcineva îmi va da și mie să mănânc din farfuria lui!”

Acest tip de egoism caracterizează iadul și pe toți cei ce vor merge acolo. Ei sunt interesați doar de pâinea lor PROPRIE.

Dacă nu te preocupă grija pentru frații și surorile tale în Hristos, nu te poți ruga pentru pâinea cea de toate zilele.

Avraam a trebuit să aștepte douăzeci și cinci de ani ca să primească un fiu de la Sara. Încă nu primise acel copil, dar el s-a rugat și iar s-a rugat, fără să primească vreun răspuns. Apoi, când se afla în Gherar, el a observat că Dumnezeu îi pedepsise pe oamenii de acolo prin faptul că soțiile lor nu le puteau da copii. Avraam s-a rugat de îndată Domnului pentru ca aceste femei să poată da naștere la copii (*Geneza 20:17*). Nu uitați că rugăciunea lui Avraam cu privire la soția lui încă nu fusese ascultată. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Avraam și a deschis pântecele acelor femei. Dar s-a oprit oare Dumnezeu aici? Nu. Tot atunci i-a dat și Sarei copilul promis (*Geneza 21:1*). În timp ce Avraam se ruga pentru nevoile altor oameni, Dumnezeu se îngrijea și de nevoile lui!

Cei care se gândesc în primul rând la Dumnezeu și apoi la ceilalți, primesc ce este mai bun. *„Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi.”* (*Iov 42:10*). Așa lucrează Dumnezeu.

Această rugăciune privitoare la nevoile noastre fizice se află între alte două cereri. Una este: *„Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”* și cealaltă este: *„Iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri.”* Ești tu nerăbdător să faci voia lui Dumnezeu și să-i ierți pe cei care ți-au greșit? Sau ești precum copilașul care a primit un biscuie cu cremă și a vrut să mănânce doar crema dintre biscuiți? Cauți tu doar

împlinirea nevoilor tale materiale – „*Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi*” – neglijând celelalte două cereri dinainte și după?

Deci vedem creștinii situându-se la cele două extreme. Unii sunt așa de spirituali, încât au impresia că este greșit să te rogi pentru lucruri materiale. Alții se roagă numai pentru nevoile lor fizice și materiale.

Binecuvântați sunt cei care au înțeles viața echilibrată la care ne cheamă ISUS!

CAPITOLUL ȘAPTE

IERTAREA PĂCATELOR

„Și ne iartă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.”

Păcatul este o vină față de Dumnezeu – fie că este vorba de faptul că nu ne ridicăm la standardele pe care le vrea Dumnezeu, fie că este vorba de o încălcare a lor, depășind limita permisă.

Importanța conștiinței

Dintre toate ființele de pe acest pământ, numai omul are sentimentul vinovăției. Aceasta este o trăsătură care îl deosebește de animale.

Un câine nu se simte vinovat dacă face ceva rău decât dacă a fost dresat de stăpân să se simtă vinovat. Însă când vorbim despre om, poți merge în junglă, printre cei ce nu au auzit niciodată de religie, printre cei ce nu au fost învățați de către cineva, printre cei ce nu au văzut niciodată o Biblie și vei constata că acești oameni au sentimentul vinovăției. Conștiința lor le spune că L-au supărat pe Creator, așa că încearcă să-l îmbuneze cumva. Nu vei găsi nicăieri o maimuță religioasă sau un câine religios!

Conștiința noastră este unul dintre marile daruri pe care Dumnezeu ni le-a dat. Ea ne avertizează atunci când ceva este greșit în relația noastră cu Dumnezeu, așa cum durerea ne avertizează că avem ceva probleme în trup. De aceea trebuie să avem mereu grijă să păstrăm o conștiință curată în orice vreme.

Mărturisirea sinceră a păcatului

Sunt mulți oameni care spun: „Tată, iartă păcatele noastre” și nu își dau seama că nu îi putem cere lui Dumnezeu să ne ierte păcatele până nu I le-am mărturisit mai întâi. Trebuie să ne recunoaștem păcatele cu o absolută sinceritate.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: *„Cine își ascunde fărădelegile nu propășește” (Proverbe 28:13)*. Cel ce își ascunde păcatul se poate ruga: „Iartă-mă, iartă-mă”, dar nu va primi iertare. Versetul continuă în felul următor: *„...dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.”* Biblia mai spune de asemenea: *„Dacă ne mărturisim păcatele (aceasta este partea noastră), El (Dumnezeu) este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.”* (aceasta este partea lui Dumnezeu) (1 Ioan 1:9). Dacă ne facem partea, putem fi siguri că Dumnezeu va fi credincios să-și facă partea Lui.

De când Adam a căzut în păcat, omul a avut întotdeauna tendința să-și acopere păcatul și nu să-l mărturisească. Care a fost prima reacție atunci când Adam și Eva au păcătuit? Au alergat ei imediat la Dumnezeu să-i spună: „O, Doamne, am păcătuit, am făcut ceea ce Tu ne-ai spus să nu facem”? Nu. Ei nu au făcut așa. Ei au fugit de Dumnezeu și au încercat să se ascundă de El. Câtă nesăbuiță! Puteau Adam și Eva să se ascundă de Dumnezeul Atotputernic după niște copaci? Cu adevărat, păcatul îl face pe om de rușine.

O a doua caracteristică a omului este să dea vina pe alții pentru păcatul lui. Atunci când Dumnezeu a dat pe față păcatul lui Adam, El l-a întrebat: „Ai mâncat din pom?” Ce a răspuns Adam? Adam a dat vina pe soția lui și ea a dat vina pe șarpe!

Și noi am moștenit acea natură de la Adam și Eva. Totdeauna încercăm să ne găsim scuze, pretinzând că nu suntem răspunzători pentru greșelile pe care le-am făcut. Atunci când suntem prinși asupra faptei, spunem că am avut un moment de slăbiciune și am fost constrânși. Avem tendința să ascundem păcatul în loc să-l mărturisim și astfel nu putem primi iertarea lui Dumnezeu.

Umblarea în lumină

Atunci când ISUS a vorbit despre a veni la lumină, El a spus: *„Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face RĂUL urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după ADEVĂR vine la lumină”* (Ioan 3:19-21).

Observați diferența din text! Pe de o parte, ISUS a spus că oricine face RĂUL urăște lumina. Opusul cuvântului „rău” este „bine” și ne-am putea gândi că ISUS trebuia să continue spunând că oricine face BINELE vine la lumină. Însă nu asta spune El. ISUS a spus că oricine trăiește în ADEVĂR vine la lumină.

Ați observat diferența? ISUS nu cere în primul rând de la noi bunătate, ci adevăr – adică *realitate* și *sinceritate*. Cu alte cuvinte, ISUS a spus: „Omul rău este cel care nu este sincer. Însă omul care vine la lumină, chiar dacă nu este perfect, este un om sincer.” Dacă am putea veni la lumină doar atunci când vom fi perfect buni, atunci nici unul dintre noi nu va putea vreodată să vină la lumină. Dumnezeu îi invită să vină la El pe oamenii care sunt sinceri, apoi acești oameni sinceri vor deveni din ce în ce mai buni.

Ne putem ruga această rugăciune – *„Iartă-ne nouă greșelile noastre”* – numai dacă suntem dispuși să fim

sinceri. Poți fi imperfect și totuși să vii la lumina lui Dumnezeu dacă ești sincer față de imperfecțiunile tale. Oricine trăiește în adevăr și este sincer, poate veni la lumină, recunoscându-și păcatul; apoi păcatul acela poate fi șters.

„Dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui ISUS Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7).

Sunt mulți care amintesc doar a doua parte a acestui verset: *„Sângele lui ISUS Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.”* Însă nu este corect să îl cităm în felul acesta. Sângele lui ISUS îi curăță numai pe cei care îndeplinesc condiția menționată în prima parte a acestui verset – adică cei care umblă în lumină.

Să folosesc o ilustrație. Să presupunem că în jurul meu este întuneric. Dacă vreau să vin la lumină, trebuie să mă expun. În cazul în care cămașa mea este murdară, se va vedea. Lumina nu-mi curăță cămașa, ea doar arată faptul că am o cămașă murdară. Acest lucru înseamnă să fiu sincer cu ceea ce văd că este în mine, în loc să ascund acest lucru. Acesta este înțelesul fundamental a ceea ce înseamnă să vii la lumină.

Trebuie să înțelegem bine acest aspect, pentru că el se aplică nu numai relației noastre cu Dumnezeu, ci și relațiilor noastre cu ceilalți oameni.

În creștinism există o relație pe verticală cu Dumnezeu și o relație pe orizontală cu ceilalți credincioși. Nu poți avea pe una fără cealaltă. Nu poți avea părtășie cu Dumnezeu dacă nu ai părtășie cu ceilalți credincioși.

„Dacă zice cineva: Eu îl iubesc pe Dumnezeu și-l urăște pe fratele său este un mincinos” (1 Ioan 4:20). Dacă într-adevăr Îl iubești pe Dumnezeu, îl vei iubi și pe fratele tău.

O relație pe orizontală corectă

Așa cum trebuie să-i mărturisim înaintea lui Dumnezeu lucrurile prin care am păcătuit față de El, tot așa trebuie să mărturisim înaintea oamenilor lucrurile prin care am păcătuit față de ei. Fără o astfel de mărturisire nu există iertare.

Dacă am înșelat pe cineva cu bani, trebuie să-i returnăm. Altfel, Dumnezeu nu ne poate ierta. Singura modalitate prin care arătăm că ne pare rău cu adevărat este să ne mărturisim păcatul persoanei față de care am greșit și să returnăm ceea ce am luat în mod necinstit.

Dacă ai mers cu trenul fără bilet, este ușor să mergi înaintea lui Dumnezeu și să spui: „Îmi pare rău că am înșelat căile ferate.” Însă modul care să te coste ceva – prin care să dovedești că-ți pare rău cu adevărat – este să mergi la casa de bilete, să cumperi un bilet pentru acea călătorie pe care ai făcut-o și să rupi acel bilet. Altfel, pocăința ta este doar vorbe goale.

Acesta este unul dintre motivele pentru care oamenii nu reușesc să intre într-o relație adâncă cu Dumnezeu. Ei se pocăiesc numai cu gura, însă nu și din inimă. Ei își mărturisesc păcatul înaintea Sa, dar ei nu își cer iertare și de la cei cărora le-au greșit.

Să spui cuiva: „Îmi pare rău, a fost greșeala mea. Te rog să mă ierți.” Este unul dintre cele mai grele lucruri de spus. De ce? Pentru că îi face rău eului. Noi toți suntem din naștere oameni mândri și nu ne place să ne smerim și să admitem că am greșit.

Cum de ne simțim liberi să ne mărturisim păcatele înaintea unui Dumnezeu sfânt, dar ni se pare greu să ne mărturisim păcatul înaintea unui frate care nu este în totalitate sfânt? Explicația poate fi că, atunci când mergem în cămăruța noastră, pretinzând că îi mărturisim lui Dumnezeu, s-ar putea să ne mărturisim doar nouă

înșine! Noi nu ne mărturisim deloc lui Dumnezeu. Ne mințim pe noi. Testul, prin care te poți cerceta că te-ai smerit cu adevărat înaintea lui Dumnezeu, este dacă ești dispus să-ți ceri iertare de la fiecare om căruia i-ai greșit.

În cultura indiană există concepția că doar femeile trebuie să-și ceară iertare soților dacă le-au greșit – niciodată vice-versa. Ca și cum bărbatul ar aparține unei specii superioare!

Nu există astfel de lucruri – să fii superior sau inferior când este vorba de a-ți cere iertare. Chiar dacă ești directorul unui birou și ai greșit față de cea mai tânără persoană din acel birou, trebuie să te smerești, să mergi la el și să-i spui: „Îmi pare rău. A fost vina mea. Te rog să mă ierți.” Nimic mai puțin decât atât este adevăratul creștinism.

Sunt oameni care nu se înțeleg unii cu alții în multe biserici și care nu merg să-și rezolve problemele. Ei au nemulțumiri unii față de ceilalți, nu se vizitează și cu toate acestea se numesc creștini! Ei nu sunt deloc creștini. Dacă acești oameni cred că sunt în Împărăția lui Dumnezeu, se înșală singuri.

Dacă tu nu vrei să vorbești cu un frate sau nu vrei să-l vizitezi, dar totuși iei parte la Cina Domnului, este o blasfemie. Nu putem avea părtășie cu Dumnezeu în aceste condiții. Nu poți avea o relație pe verticală cu Dumnezeu, dacă relația ta pe orizontală cu ceilalți credincioși nu este bună.

Dacă ne-am mărturisit cu adevărat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, atunci Dumnezeu ne va curăța în așa fel încât amintirea trecutului nostru nu va mai exista înaintea Lui. Dacă EL nu-și mai aduce aminte de păcatul nostru, atunci de ce să ne mai aducem noi aminte de el (*Evrei 8:12*)?

Iertare deplină

Biblia spune că suntem îndreptățiți prin sângele lui ISUS Hristos (*Romani 5:9*). Atunci când Dumnezeu ne curăță, El ne și îndreptățește. Cuvântul „îndreptătit” (sau justificat) înseamnă „Întocmai ca și cum nu aș fi păcătuit vreodată și acum sunt perfect neprihănit.” (în limba engleză e un joc de cuvinte: „justification” -justificare și „just” - întocmai). Cât de minunat!

Păcatele noastre sunt asemenea multor cuvinte scrise pe o tablă. Apoi acea tablă a fost ștersă cu un burete umed. Ce mai vezi acum când te uiți la acea tablă? Nimic. Întocmai ca și cum nimic nu ar fi fost scris vreodată pe ea. Așa ne curăță și pe noi sângele lui ISUS – pe deplin.

Dacă cu adevărat ne-am mărturisit păcatele înaintea lui Dumnezeu, faptul că le-am mărturisit o dată a fost de ajuns. Dumnezeu le șterge imediat. Iar promisiunea Lui este: „*NU-MI VOI ADUCE AMINTE DE PĂCATELE ȘI FĂRĂDELEGILE LOR.*” (*Evrei 8:12*). Ce odihnă coboară în inimile noastre, atunci când înțelegem că am fost iertați cu adevărat și că nu mai trebuie să ne mărturisim păcatul din nou și din nou înaintea Domnului!

Vreau să mai adaug aici că, atunci când ne rugăm: „Iartă-ne nouă păcatele noastre”, este bine să fim specifici. Mulți oameni se roagă la modul general: „Doamne, am făcut atâtea păcate.” Aceasta înseamnă că ei nu sunt siguri. Nu are nici un rost să te mărturisești în felul acesta, deoarece tu vrei să spui că, de fapt, poate nici nu ai păcătuit cu adevărat.

Cel mai bine este să fii specific și să spui: „Doamne, acesta este păcatul. Am avut resentimente față de acea persoană și nu am iertat-o. Am fost gelos pe acea

persoană și m-am comportat astfel doar din egoism. Am căutat să mă înalț pe mine, etc.” Trebuie să fii sincer.

După ce ne-am mărturisit toate păcatele pe care le-am știut, va mai trebui să adăugăm așa cum David a spus: „*Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc*” – pentru că toți am păcătuit în moduri de care nu suntem conștienți (*Psalm 19:12*).

Iertarea altora

Această cerere de iertare este una dintre cele mai importante cereri din această rugăciune, pentru că este singura cerere pe care ISUS a repetat-o la sfârșitul rugăciunii Sale.

Ați observat acest lucru?

Din cele șase cereri ale acestei rugăciuni, ISUS a pus accentul pe una dintre ele la sfârșitul rugăciunii. El a spus: „*Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*” (*Matei 6:14,15*).

Mulți creștini nu se bucură de o adevărată părtășie cu Dumnezeu, fiindcă nu au luat această cerere în serios.

ISUS le-a spus ucenicilor o pildă cu un rege care a verificat conturile servitorilor săi într-o zi și a descoperit că era unul care îi datora 40 de milioane de rupii. Iar când servitorul i-a spus: „Nu am niciun ban, domnule, vă rog să mă iertați”, regele i-a iertat toată datoria. Acel om a plecat și l-a văzut pe un alt slujitor care îi datora doar 40 de rupii; l-a prins de gât, l-a dat în judecată și apoi l-a trimis în închisoare. Când a auzit regele ce s-a întâmplat, l-a chemat pe servitorul nemilos și i-a spus: „Eu ți-am iertat atât de ușor toată datoria de 40 de milioane de rupii. Tu nu ai putut să ierți datoria acelui om care era de 40 de rupii?” Și l-a dat pe mâna chinuitorilor. Apoi ISUS

a spus: „*Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.*” (Matei 18:35). Chinuitorii sunt duhuri rele cărora le este permis să ne hărțuiască până învățăm să fim miloși cu ceilalți.

ISUS a folosit această pildă pentru a ne face să înțelegem ce mare a fost datoria pe care Dumnezeu ne-a iertat-o nouă și cât de nemilos și rău este pentru noi să nu iertăm pe cineva care ne-a rănit.

Te-a rănit cineva vreodată? Poate cineva a răspândit zvonuri false despre tine. Poate vecinul tău sau soția ta, tatăl tău sau soacra ta ți-au făcut vreun rău. Poate că ți-au distrus viața în vreun fel. Poate că doctorul care te-a operat a făcut vreo greșeală care ți-a produs o suferință de nedescris. Însă Domnul spune că toate aceste păcate laolaltă sunt atât de neînsemnate în comparație cu datoria pe care ai avut-o față de Dumnezeu și pe care Dumnezeu ți-a iertat-o. Deci nu mai ai nici un motiv pentru care să nu poți ierta din inimă pe toți cei care ți-au greșit.

Partea importantă din *Matei 18:35* este „*din toată inima.*” Dacă nu ești dispus să îl ierți din toată inima pe semenul tău, nu-ți pierde vremea venind înaintea lui Dumnezeu cerându-I să-ți ierte păcatele, pentru că Dumnezeu nu-ți va asculta rugăciunea. Dacă este un singur suflet în toată lumea pe care nu l-ai iertat, nu vei putea nici tu să fii iertat și vei fi pierdut pentru veșnicie, fiindcă niciun suflet neiertat nu va putea să intre în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este o chestiune mai serioasă decât ne dăm noi seama.

Rugăciunea spune: „*Ne iartă nouă păcatele noastre, PRECUM și noi iertăm greșităilor noștri.*” Dumnezeu vede cu exactitate felul în care iertăm greșelile celorlalți. ISUS ne-a învățat că Dumnezeu ne dă cu ACEEAȘI măsură cu care dăm și noi altora. El a spus:

„Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată care se va vărsa pe deasupra. CĂCI CU CE MĂSURĂ VEȚI MĂSURA, CU ACEEA VI SE VA MĂSURA.” (Luca 6:38)

Acest lucru înseamnă că, dacă folosești o linguriță ca să dai altora, Dumnezeu va folosi aceeași linguriță când ne va răspunde rugăciunilor noastre. Așa că, atunci când ne rugăm pentru ceva mare din partea lui Dumnezeu și El ia o linguriță dându-ne numai puțin, de obicei, motivul este că am folosit aceeași măsură când am dat altora. Cu cât este mai mare lingura cu care dăm altora, cu atât va fi mai mare și lingura pe care Dumnezeu o va folosi când ne va da ceva. Acesta este un principiu care nu se schimbă referitor la modul în care Dumnezeu se poartă cu noi.

„Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă” (Matei 5:7). Cu cât ești mai milos cu alții, cu atât și Dumnezeu va fi mai milos față de tine în ziua judecății. Însă *„judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă.” (Iacov 2:13).*

Așadar, dacă tu îi ierți pe oameni, dar în inima ta mai păstrezi răutate și nu pierzi niciun moment ca să faci aluzii subtile cu privire la greșeala lor, Dumnezeu îți va arăta același fel de iertare. Însă dacă tu îi privești cu căldură și îngăduință pe cei care ți-au greșit, și Dumnezeu te va privi în același fel.

Îndreptarea relațiilor

Dacă îți aduci darul la altar, atunci când vii să te rogi lui Dumnezeu sau să pui banii în cutia pentru dărnicie, și îți aduci aminte că l-ai rănit pe fratele tău, ISUS a spus: *„lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te ÎNTĂI de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de*

adu-ți darul.” (Matei 5:24). Altfel, Dumnezeu nu va accepta banii sau rugăciunea ta.

Standardul Vechiului Legământ era doar atât: „(TU) să nu ții necaz pe copiii poporului tău” (Levetic 19:18). Era un lucru ușor de ținut.

Însă standardul Noului Legământ este mai înalt. ISUS a spus: „Dacă FRATELE TĂU are ceva împotriva ta, (...) du-te întâi de împacă-te cu fratele tău.” Desigur că totdeauna vor fi frați care vor avea ceva împotriva noastră fără ca noi să avem vreo vină. ISUS și apostolii Săi au avut mulți dușmani, pentru că au apărat cu hotărâre adevărul. Dar în contextul acestor versete, ISUS Se referă la vreun frate care are ceva împotriva ta, din cauză că TU i-ai vorbit cu răutate și te-ai comportat într-un mod păcătos față de el. (Matei 5:22). În acest caz, tu trebuie să mergi la el, mărturisindu-ți păcatul și cerându-ți iertare. Abia după aceea putem să ne aducem darul înaintea lui Dumnezeu.

Dacă mergem la Dumnezeu cu rugămintea: „Doamne, vreau ca plinătatea puterii Noului Legământ să coboare în viața mea”, Domnul ne va spune: „Puterea Noului Legământ va aduce cu ea responsabilitățile Noului Legământ.”

Mulți creștini nu se bucură de puterea Noului Legământ, fiindcă ei nu trăiesc după standardele Noului Legământ. Ei sunt lipsiți de putere, pentru că ei nu vor să meargă să-și ceară iertare de la cei cărora le-au greșit.

Mila

Cu toții avem o fire pământescă și trăim printre alții care au și ei o fire pământescă. Suntem mereu în pericolul de a-i răni pe alții, conștient sau inconștient. Singurul loc în care nu vom mai fi răniți de către cineva va fi în cer. Așa că trebuie să ne iertăm unul pe altul atât

timp cât trăim pe acest pământ. A greși e uman, a ierta e divin.

În iad nu există milă. În măsura în care nu ai milă față de cei din jurul tău, vei avea puțin iad în inima ta. Dacă nu vrei să ierți pe cineva, ai puțin iad în tine. Poți fi văzut de alții ca fiind un om deosebit datorită activității tale religioase. Dar tu porți mereu în tine ceva din iad și cu această stare tu nu poți să mergi în cer – pentru că nu poți duce iadul în cer. Trebuie să scapi de acest lucru înainte să părăsești acest pământ.

Acesta este motivul pentru care Domnul ne-a învățat să ne rugăm: „Iartă-ne nouă greșelile noastre exact în același fel în care iertăm și noi pe cei ce ne greșesc.”

Trupurile noastre pot fi afectate atunci când nu iertăm pe cineva. Neascultarea de legile Domnului aduce adesea suferință fizică.

Dacă ai ceva împotriva cuiva sau dacă ești gelos pe cineva și astfel ai încălcat legea dragostei lui Dumnezeu, aceasta îți va putea afecta și trupul tău. Există astăzi creștini care suferă de artrită, migrene, reumatism și astm, etc., care nu pot fi vindecați – din simplul motiv că au ceva împotriva cuiva. S-ar putea ca ei să ia o mulțime de pastile, dar nu vor fi vindecați până nu învață să ierte. Cauza unei astfel de boli nu este organică. Nu este în trup, ci în suflet.

Dacă nu l-ai iertat pe fratele sau pe sora ta, nici Dumnezeu nu-ți va asculta rugăciunile. Biblia spune în *Psalmul 66:18*: „*Dacă așa fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul.*” Problema nu este doar că nu ne răspunde, ci că nici măcar nu ne AUDE (în limba engleză „ascultat” se traduce prin „auzit”).

Haideți să nu ne mințim singuri! Adevărata iertare vine după zdrobire și mărturisire; iar aceasta înseamnă să recunoaștem stricăciunea firii noastre pământești, să

dorim să îndreptăm lucrurile și să ne cerem iertare dacă este necesar, pentru ca relația noastră cu Dumnezeu să devină din nou una bună.

În final, aduceți-vă aminte că cererea este: „*Iartă-ne NOUĂ*” ! Vrem ca și frații noștri să primească iertare. Uneori s-ar putea ca să avem ascunsă în noi o dorință secretă ca fratele nostru să fie judecat de Dumnezeu după felul în care s-a comportat cu noi. O astfel de atitudine este demonică, deoarece numai diavolul vrea ca oamenii să fie judecați de Dumnezeu.

ISUS a spus: „*Dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora*” (Ioan 13:14). Aceasta înseamnă că, atunci când vezi noroi pe picioarele fratelui tău (spiritual vorbind), trebuie să-ți dorești ca și el să fie curățat.

„*Iartă-ne NOUĂ*” înseamnă să spui: „Tată, nu sunt mulțumit dacă îmi ierți numai mie păcatul. Mai sunt frați și surori în jurul meu. Vreau ca și lor să le ierți păcatele. Amin.”

CAPITOLUL OPT

ELIBERAREA DE RĂU

„Nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.”

Această cerere are două aspecte – unul, a cere lui Dumnezeu să ne protejeze și celălalt, a-i cere lui Dumnezeu să ne izbăvească.

În cererea precedentă ne-am rugat pentru eliberare de sub vina păcatului, acum cerem eliberare de sub puterea păcatului. Dacă vrem doar să fim iertați, și nu să fim eliberați de sub puterea păcatului, înseamnă că pocăința noastră nu a fost adevărată. Iertarea păcatelor trebuie să fie doar o poartă care să ne conducă la o viață sfântă, și nu la a profita de harul lui Dumnezeu.

Bucurie și putere

Toți creștinii caută să fie fericiți. Însă ISUS a spus: „*Ferice de cei cu inima curată*” (Matei 5:8). Cuvântul „ferice” înseamnă a fi fericit. Deci ceea ce vrea ISUS să spună este că adevărata fericire vine dintr-o sfințire adevărată. Dacă raiul este un loc al fericirii infinite, aceasta se datorează faptului că este și un loc al sfințirii desăvârșite.

Fericirea fără sfințire este ceva contrafăcut. De fapt, ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să ne facă nefericiți atunci când nu suntem sfinți. Altfel vom fi înșelați cu privire la starea noastră spirituală.

Mulți creștini îl caută pe Dumnezeu pentru a avea putere. Însă din nou, dorința după putere nu ar trebui să fie separată de dorința la fel de mare după sfințire. Altfel ne aflăm în pericol. Este mai periculos ca Dumnezeu să-i dea putere unui om care nu este sfânt decât este pentru un chirurg să opereze cu un instrument nesterilizat. Aceasta ar aduce moarte în loc de viață.

De aceea Dumnezeu nu poate da prea mult din puterea Sa multor creștini, fiindcă i-ar distruge. Ar trebui să-I mulțumim lui Dumnezeu că nu ne-a dat toate darurile supranaturale pe care I le-am cerut! Sunt multe cazuri de credincioși care au fost distruși de darurile pe care le-au primit, pentru că ei nu au fost destul de smeriți și de sfinți ca să le poată folosi în mod corect. Ar trebui să ne dorim la fel de mult sfințenia precum ne dorim puterea. Numai atunci vom fi în siguranță.

Cum Se folosește Dumnezeu de Satan

Adevărata sfințenie este rezultatul unei lupte. Ea nu va fi dată creștinului „de fotoliu”, care vrea doar să stea și să fie dus în cer pe roze. Devenim sfinți numai în măsura în care ne luptăm cu firea pământească și ne împotrivim lui Satan.

S-ar putea să ne punem următoarea întrebare: „Dacă diavolul este un impediment atât de mare în calea sfințeniei noastre, de ce nu-l distruge Dumnezeu?”

Răspunsul este că diavolul este, într-un fel, necesar pentru creșterea noastră spirituală, tot așa cum cuptorul este necesar pentru curățirea aurului. Ne întărim mușchii atunci când sunt puși să opună rezistență. Altfel rămânem slabi și fără forță. La fel se întâmplă și în domeniul spiritual. Avem nevoie de împotrivire pentru a putea fi tari din punct de vedere spiritual. De aceea îi permite Dumnezeu lui Satan să ne ispitească.

Omul care are o cale ușoară prin viață va fi slab și sărac în cele spirituale. El nu va putea să facă tot ceea ce Dumnezeu l-a chemat să facă, însă cel care mereu a fost încercat și a ieșit biruitor, va fi tare și în stare să împlinească toată voia lui Dumnezeu.

Acesta este doar un motiv pentru care Dumnezeu nu l-a distrus pe Satan.

De ce a pus Dumnezeu pomul oprit în grădina Edenului? Unii cred că, dacă Dumnezeu nu ar fi pus acel pom acolo, Adam nu ar fi păcătuit niciodată. Însă acel pom era necesar pentru ca Adam să devină sfânt. Un om nu poate deveni sfânt dacă nu este ispitit mai întâi. Din acest motiv i-a permis Dumnezeu lui Satan să intre în grădina Edenului.

Adam era inocent, dar inocența nu înseamnă sfințenie. El ar fi rămas inocent toată viața lui, însă nu ar fi devenit sfânt dacă nu ar fi fost pus la încercare. Inocența este o stare de neutralitate și de la acea stare de neutralitate, Adam a trebuit să fie pus în fața unei alegeri ca să poată deveni sfânt. El trebuia să spună „Nu” ispitei și „Da” lui Dumnezeu. Numai atunci ar fi putut deveni sfânt. Așa că a trebuit să fie încercat. Din păcate, el a spus „Nu” lui Dumnezeu și astfel a devenit un păcătos.

Ispită și păcat

ISUS a fost și El ispitit în toate lucrurile, însă nu a păcătuit (*Evrei 4:15*). Diferența dintre El și Adam a fost că El întotdeauna a spus „Da” lui Dumnezeu. Pentru a deveni un om desăvârșit – omul așa cum a intenționat Dumnezeu să fie – ISUS a trebuit să învețe supunerea prin lucrurile pe care le-a suferit. El a fost confruntat cu ispita și a biruit-o; astfel a fost făcut desăvârșit (*Evrei 5:8,9*).

Acesta este motivul pentru care ISUS s-a rugat pentru ucenicii Săi în felul următor: „*Tată, nu Te rog să-îi dai din lume, ci să-îi păzești de cel rău*” (Ioan 17:15). ISUS a știut că ucenicii Săi nu ar fi putut deveni sfinți dacă nu ar fi fost expuși la presiuni, încercări și ispitiri în această lume.

Trebuie să facem deosebirea dintre ispită și păcat. Dacă dintr-o dată suntem ispitiți, văzând ceva în mod accidental, aceasta nu este un păcat. Dar dacă continuăm să ne uităm la ceea ce ne tentează sau să ne gândim la acel lucru, atunci păcătuim. Nu putem evita să fim ispitiți, însă cu siguranță putem alege să ne întoarcem privirea și mintea de la ceea ce ne ispitește. Modul în care ne disciplinăm voința determină în cele din urmă dacă suntem sfinți sau păcătoși.

Dumnezeu nu ne consideră păcătoși pentru că am fost ispitiți. El vrea, însă, în mod sigur să ne împotrivim ispitei. După cum zicea cineva: „Nu pot împiedica păsările să zboare deasupra capului meu, dar le pot împiedica să-și facă cuib în părul meu.” Nu poți împiedica ispita să vină, însă o poți împiedica să se așeze în mintea ta!

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne învață că trebuie să înfruntăm cât mai multe ispite pentru a demonstra cât de puternici suntem. Nu. Trebuie să fugim de ispită. Pavel îi spune lui Timotei să fugă de lucrurile care îl ispitesc (2 Timotei 2:22). Trebuie să fugim de dragostea de bani, de flirt și de orice altceva care ne poate despărți de Dumnezeu.

Atitudinea noastră atunci când suntem ispitiți ar trebui să fie: „Vreau să stau cât de departe posibil de ispită”. Noi nu trebuie să fim ca niște copilași care încearcă să vadă cât de aproape de prăpastie pot merge fără să cadă sau cât de aproape de platforma de cale ferată pot să stea fără ca să-î lovească trenul. Un părinte

grijuliu nu va da un astfel de sfat copilului său. Noi le spunem copiilor să stea departe de astfel de pericole. La fel ne spune și Dumnezeu nouă.

Această cerere înseamnă de fapt: „Tată, nu lăsa să fiu ispitit peste măsură.” Este strigătul unuia care știe că firea pământească este slabă și care își dă seama că poate să cadă ușor.

Să fim pregătiți să facem față ispitei

În Grădina Ghețimani, ISUS le-a spus lui Petru, Iacov și lui Ioan: „*Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită*” (Matei 26:41). ISUS știa că pe ucenici îi așteptau ispite și căuta să-i pregătească; dar ei au adormit, în loc să se roage. Ca urmare, atunci când a apărut ispita, Petru a tăiat urechea unui soldat. El a păcătuit, deoarece nu veghease și nu se rugase. ISUS s-a purtat, însă, cu dragoste și curăție de inimă, pentru că se rugase.

Dumnezeu este întotdeauna credincios să ne avertizeze din timp. Cu toții am avut momente când am auzit șoapta Duhului îndemnându-ne: „Petrece câteva minute în rugăciune.” Ai recunoscut tu atunci vocea lui Dumnezeu care te pregătea pentru vreo ispită care îți stătea în față în acel moment?

Ce obișnuiai să faci în astfel de situații? Poate, ca și ucenicii, ai ignorat acea voce și, atunci când a venit ispita, ai căzut. Dumnezeu a încercat să te pregătească pentru acea ispită, dar tu nu ai luat aminte.

Orice ispită poate fi biruită

Dumnezeu ne-a dat o promisiune minunată în Cuvântul Său că nu vom fi niciodată ispitiți peste puterile noastre (1 Corinteni 10:13). Cu alte cuvinte, El va testa

fiecare încercare și ispită să vadă dacă suntem capabili să o biruim. Numai în aceste condiții va permite să fim ispitiți. Un profesor bun nu va testa un elev de clasa a doua potrivit competențelor pentru un elev de clasa a noua. El va da un test corespunzător anului de studiu al elevului. La fel face și Dumnezeu.

În lumina acestui verset, este corect să crezi că orice ispită sau încercare prin care treci este prea mare pentru tine? Nu. Este evident că Dumnezeu nu crede acest lucru. Altfel nu ar fi permis să treci pe acolo. Însuși faptul că Dumnezeu a permis să fii ispitit într-un anumit fel este o dovadă că ești destul de tare ca să poți birui.

Deci trebuie să privim ispita în felul următor: „Dumnezeu a permis să fiu ispitit în acest fel. Aceasta este, așadar, o dovadă că El are încredere în mine. El știe că pot birui acest lucru și El îmi va da fără niciun dubiu puterea Duhului Său ca să pot birui ispita.” Dacă vom privi ispita și încercarea în felul acesta, vom putea birui tot ce va veni peste noi.

Dumnezeu a mai promis, de asemenea, că va scrie legile Sale în inimile și în mințile noastre (*Evrei 8:10*). El lucrează în noi prin Duhul Sfânt VOINȚA și ÎNFĂPTUIREA voii Sale desăvârșite (*Filipeni 2:13*). Prin urmare, nu trebuie să fim învinși niciodată.

Eliberare de sub puterea păcatului

După cererea: „*Nu ne duce pe noi în ispită*” care este prea mare ca s-o putem purta, este cererea: „*Ci ne izbăvește de cel rău.*”

Cuvântul „izbăvește” poate fi parafrazat astfel: „Atrage-ne înspre Tine.” Așadar, rugăciunea devine: „Atrage-ne înspre Tine de la cel rău.” Dumnezeu și cel rău trag în două direcții opuse, iar noi spunem: „Tată, simt această atracție înspre rău în firea mea, dar nu mă lăsa să

merg în acea direcție. Nu vreau să cedez în fața ispitei. Te rog, trage-mă înspre Tine.” Această dorință și foame de a fi „tras” înspre Dumnezeu este un lucru esențial pentru a avea o viață de biruință asupra păcatului.

Unul dintre motivele pentru care promisiunea din *Romani 6:14* – „*Păcatul nu va mai domni peste voi*” nu se împlinește în viața multor creștini, este faptul că adânc în inimile lor nu există destulă dorință de eliberare de păcat. Ei nu strigă zicând: „O, Doamne, eliberează-mă de păcat, oricare ar fi prețul.” Însă ei nu au o astfel de sete. Dacă ar fi fost bolnavi, ar fi strigat, dar ei nu cred că păcatul e la fel de grav ca boala! Nu e de mirare că rămân biruiți de păcat.

În *Exodul 2:23-25* scrie: „*Copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu. Dumnezeu a auzit gemetele lor... Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei.*” Dumnezeu va privi și înspre noi când vom începe să strigăm cu disperare pentru eliberare. Dumnezeu spune: „*Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.*” (*Jeremia 29:13*).

Este un principiu al Scripturii că, pentru a primi un lucru de valoare, trebuie să existe o foame și o sete înainte. Numai atunci vom învăța să apreciem cu adevărat ceea ce am primit. Așa că Dumnezeu așteaptă până flămânzim și însetăm și apoi ne dă ceea ce ne dorim cu adevărat.

Viața de credință este o bătălie împotriva lui Satan și, în această bătălie, unul din agenții lui Satan se află chiar în noi, și anume: firea pământească. Din moment ce firea noastră este de partea dușmanului, ea va face tot ce-i stă în putință pentru a ne împiedica să fim eficienți în a lupta împotriva lui Satan. Nu uitați acest lucru! De aceea

trebuie să ne dorim să fim eliberați în întregime de firea pământească dacă vrem să-l biruim pe Satan.

Eliberare de orice rău

Sunt mulți credincioși care se roagă în felul următor: „O, Doamne, păzește-mă de orice rău pe care diavolul sau oamenii ar vrea să mi-l facă.” Însă, în tot acest timp, ei continuă să-și hrănească firea pământească (agentul dușmanului), dându-i tot ceea ce vrea ea. În felul aceasta, Dumnezeu nu-i poate păzi de orice rău.

Să ne dorim să fim eliberați în primul rând de toate dorințele noastre firești. Atunci ni se va părea un lucru ușor să-l biruim pe Satan și vom înțelege că niciun rău venit din partea oamenilor sau a demonilor nu ne poate atinge.

În *Romani 7:14-25* citim despre dorința lui Pavel de a fi eliberat pe deplin de poftele firii pământești. Puțin după aceea citim în *Romani 8:28* că Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine. Observați ordinea în care sunt așezate aceste afirmații. Una derivă din cealaltă. *Romani 8:28* poate fi adevărat pentru noi numai dacă în primul rând ne dorim să fim eliberați de agentul dușmanului – firea pământească.

Ce promisiune minunată este *Romani 8:28* – niciun rău nu se poate apropia de noi. Credem noi cu adevărat că TOATE lucrurile – nu doar unele lucruri sau multe lucruri, sau cele mai multe lucruri, nici măcar 99% din lucruri, ci TOATE lucrurile – vor lucra împreună spre binele nostru?

Atunci când ne uităm la aceste „lucruri” în mod individual, s-ar putea ca situația să pară îngrozitoare. Însă toate aceste lucruri ÎMPREUNĂ vor lucra spre binele tău, dacă Îl iubești pe Dumnezeu și ești chemat după planul Său. Iar scopul Său pentru tine este ca tu să fii pe

deplin eliberat de păcat și schimbat după chipul lui Hristos, după cum spune chiar în următorul verset (*Romani 8:29*). Deci, dacă îți dorești să fii liber de păcat, Dumnezeu promite că va face FIECARE LUCRU care ți se întâmplă, să lucreze împreună spre binele tău. Aleluia!

Gândiți-vă la Iosif! El a încercat să trăiască o viață evlavioasă și a căutat să fie eliberat de rău, după lumina pe care o avea. A căutat să fie pe placul lui Dumnezeu și El l-a binecuvântat. Dar cum s-au purtat ceilalți oameni cu el? Cei zece frați ai lui au fost atât de geloși pe el, încât l-au vândut ca rob în Egipt. Lucrurile păreau să meargă rău. Însă în final vedem că acest lucru făcea parte din planul lui Dumnezeu pentru a-l face pe Iosif să fie al doilea conducător al Egiptului. Răul, pe care i l-au făcut frații, s-a dovedit a fi spre binele lui.

Când Iosif a ajuns în Egipt a fost vândut ca slugă în casa lui Potifar. Acolo, soția lui Potifar a încercat să-l seducă, dar el a refuzat să cedeze provocărilor ei. El a fugit de ispită. Apoi a fost acuzat pe nedrept de către ea și aruncat în închisoare. Din nou, lucrurile nu păreau să meargă prea bine. Însă Dumnezeu plănuise ca drumul lui Iosif spre tron să treacă prin închisoare, deoarece chiar în acea închisoare Iosif l-a întâlnit pe paharnicul lui Faraon și astfel a fost adus mai târziu în fața lui Faraon (*Geneza 39 -41*).

Lucrurile rele pe care unii oameni au încercat să le facă lui Iosif, din ură și răutate, Dumnezeu, în suveranitatea Sa, le-a făcut să lucreze împreună pentru a-și îndeplini planul Său pentru viața lui Iosif.

Și în viețile noastre se poate întâmpla acest lucru – toate lucrurile să lucreze împreună pentru a împlini ceea ce Dumnezeu a hotărât pentru viețile noastre – să ne facă asemenea chipului lui Hristos. Trebuie să credem acest lucru, deoarece primim promisiunile lui Dumnezeu în măsura în care le credem.

În cartea Estera citim cum Haman pregătea spânzurătoarea pentru Mardoheu. Totuși, în final, chiar Haman a fost atârnat de acea spânzurătoare (*Estera 7:10*). Dumnezeu a făcut ca răul pe care îl plănuia dușmanul să se întoarcă chiar împotriva acestuia. Dumnezeu face la fel și cu Satan. El îi răstoarnă planurile în așa fel încât în loc să fim puși noi pe spânzurătoare, diavolul va fi atârnat chiar pe spânzurătoarea pe care el a pregătit-o pentru noi! Aleluia!

Avem nevoie unii de alții

Observați, de asemenea, în această cerere că rugăciunea nu este „Izbăvește-MĂ”, ci „Izbăvește-NE”, adică: „ferește-ne pe mine și pe fratele meu de rău. Păzește-o pe sora mea și pe mine de rău. Izbăvește-ne, Tată.”

Avem nevoie unii de alții. Avem nevoie de părtășie unii cu alții pentru a fi păziți de rău. *„Mai bine doi decât unul ... căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice.”* (*Eclesiastul 4:9,10*)

De aceea diavolul vrea să îi separe pe credincioși și să aducă dezbinare între ei. De aceea vrea să-i separe pe soț și pe soție. Satan este cel care aduce micile neînțelegeri. El face ca o persoană să creadă un lucru, în timp ce altă persoană să creadă un alt lucru și toate acestea fără ca ceva grav să se fi întâmplat; diavolul provoacă separare.

Satan știe că, odată ce i-a separat pe credincioși unii de alții, îi va fi mai ușor să-i doboare individual. Cât timp ei sunt uniți, el nu poate să facă acest lucru. Așa că îi separă și odată ce a reușit să-l facă pe fiecare credincios să trăiască pentru el, fără să-i pese de ceilalți, nu va mai

dura mult până ce aceștia nu vor mai putea fi eficienți pentru Dumnezeu.

Trebuie să admitem că avem un SINGUR dușman – pe Satan. Haideți să nu mai luptăm unii împotriva altora! Mai bine să ne rugăm unii pentru alții.

Grija față de fratele căzut

„Izbăvește-NE” mai înseamnă că nu mă bucur atunci când îl văd pe fratele meu căzut într-un păcat. Nici nu răspândesc vestea. Dimpotrivă, sunt întristat și mă rog pentru reabilitarea lui.

În pilda bunului samaritean se vede marea diferență dintre atitudinea preotului și cea a samariteanului. Preotul s-a uitat la omul căzut și probabil și-a zis în sinea lui: „Slavă Domnului că nu am căzut ca el” și a mers mai departe (*Luca 10:30-37*). Așa se comportă unii credincioși atunci când un altul cade în păcat. Ei merg și spun altora: „Uite cum a căzut” și implicit: „Uite, eu nu am căzut!”

Însă ce a făcut bunul samaritean? El nu i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru biruința din viața lui, ci s-a aplecat, l-a ridicat pe acel om căzut și l-a dus într-un loc în care să poată primi vindecare. Iar ISUS ne spune nouă acum: „*Du-te și fă și tu la fel.*” (*Luca 10:37*).

Este aceasta și atitudinea ta față de un frate în care vezi o slăbiciune sau care poate a căzut în vreun fel? Îl ridici tu în rugăciune și-l duci tu înaintea lui ISUS în rugăciune? Acesta este un test bun pentru a te verifica dacă ești sau nu centrat pe Dumnezeu.

Nu ne pasă când cineva cade în păcat datorită dorinței egoiste de a părea mai spirituali decât alții. Este un duh rău, satanic care ne face să ne considerăm superiori față de alții. Când ne rugăm: „*Tată,*

izbăvește-ne de cel rău” nu trebuie să existe nicio dorință de a ne arăta mai spirituali decât alții.

În Hristos suntem un singur trup. Dacă mă doare mâna stângă, mâna dreaptă este gata îndată să ajute la vindecarea acelei răni. Și nu doar mâna mea cea dreaptă, ci întregul mecanism al trupului intră în alertă pentru a aduce vindecare răni. Tot astfel trebuie să fie și în Trupul lui Hristos.

Cele două mari porunci

Moise a coborât de pe muntele Sinai cu două table de piatră în mâini. Pe prima dintre ele stăteau scrise primele patru porunci referitoare la relația omului cu Dumnezeu. Pe cealaltă stăteau scrise celelalte șase porunci referitoare la relația omului cu semenii lui.

Domnul ISUS a spus că aceste două table pot fi sintetizate în două porunci. Prima, *„Să iubești pe Domnul Dumnezeul Tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”* și a doua, *„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”* (Matei 22:37-39).

ISUS a subliniat aceste două porunci și în rugăciunea „Tatăl nostru”. Primele trei cereri fac referire la prima poruncă. Celelalte trei cereri fac referire la a doua poruncă, amplificată de ISUS în noua poruncă pe care le-a dat-o ucenicilor: *„Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu”* (Ioan 13:34).

Un adevărat ucenic al lui ISUS va căuta să fie perfect centrat pe Dumnezeu cu toată ființa lui – fiecare dorință a lui fiind într-o armonie perfectă cu Dumnezeu, neavând nicio dorință, ambiție sau sentiment în afara voii lui Dumnezeu pentru viața lui. Totodată, el va căuta să-și iubească frații într-un mod perfect, așa cum ISUS l-a iubit pe el.

Cu toate acestea, el este mereu conștient că atitudinea lui în aceste două direcții nu este atât de perfectă cum ar trebui să fie. Însă el continuă să țintească într-acolo și este mereu dispus să plătească orice preț pentru a ajunge acolo.

A ne iubi frații înseamnă a ne păsa de ei. Nu putem fi preocupați de nevoile fiecărui om. Numai Dumnezeu are această capacitate. Însă, pe măsura capacității noastre, trebuie să fim preocupați de ceilalți frați credincioși și această capacitate trebuie să crească mereu.

Primul pas este să ne iubim membrii familiei din casa noastră așa cum ISUS ne-a iubit. Dar nu ne oprim aici. Mergem înainte căutând să ne iubim frații și surorile din familia lui Dumnezeu așa cum ISUS ne-a iubit.

Perfecțiunea este un țel spre care trebuie să înaintăm, însă trebuie să fim hotărâți să ajungem la țintă. Aceasta este direcția înspre care se îndrepta și Pavel când a spus: *„Dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos ISUS” (Filipeni 3:13,14).*

Chemarea lui Dumnezeu este de a înainta mereu, fiind perfect centrați pe Dumnezeu, iubindu-L pe Dumnezeu în mod suprem, iubindu-i pe ceilalți frați așa cum ISUS ne-a iubit și pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

CAPITOLUL NOUĂ

TOATĂ SLAVA SĂ FIE A LUI DUMNEZEU

„Căci a Ta este împărăția și puterea și slava, în veci. Amin!”

Rugăciunea „Tatăl nostru” începe cu Dumnezeu: *„Sfîntească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta”* și se termină tot cu Dumnezeu: *„A Ta este împărăția și puterea și slava.”*

Dumnezeu a spus în Cuvântul Său: *„Eu sunt Alfa și Omega.” (Apocalipsa 1:8)*

Dumnezeu trebuie să fie primul și ultimul gând în viața fiecărui ucenic al lui ISUS. El trebuie să fie atât centrul, cât și circumferința vieților noastre.

Noi trăim și ne mișcăm în El, în cadrul cercului pe care El l-a trasat pentru noi; iar în acel cerc întotdeauna Îl vom găsi pe El (*Fapte 17:26,27*).

Cele trei afirmații finale din încheierea acestei rugăciuni pot fi comparate cu cele trei ispitiri finale ale lui ISUS în pustie.

Împărăția este a lui Dumnezeu

Înainte de toate este afirmația: *„A Ta este Împărăția.”*

Comparați acum această afirmație cu a treia ispitire prin care diavolul l-a arătat lui ISUS toate împărățiile acestei lumi și a spus: *„Pleacă-Te înaintea mea și vor fi ale Tale.”* Însă ISUS a spus: *„Nu. Împărăția*

este a Tatălui. Numai El este Împărat.” Astfel, ISUS a refuzat să ia împărăția din mâinile lui Satan.

Aceasta este motivul pentru care ISUS nu a vrut să fie rege în zilele Sale pământești. Atunci când oamenii au vrut să-L facă rege, El a fugit (*Ioan 6:15*). S-a comportat ca un slujitor al tuturor oamenilor.

De aici învățăm că nu ar trebui să căutăm să fim regi peste alții. Cel care vrea să fie un lider sau să fie cunoscut ca un lider creștin, care vrea să fie înălțat deasupra celorlalți credincioși în vreun fel, nu poate să se roage: „Tată numai Tu ești vrednic să fii Rege.”

În Biserica lui Dumnezeu, numai El trebuie să fie Rege. Noi trebuie să fim slujitori, nu regi.

Puterea este a lui Dumnezeu

Următoarea afirmație este: „*A Ta este puterea.*”

Puterea este a lui Dumnezeu (*Psalmul 62:11*). El ne dă putere ca un împrumut temporar pentru a o folosi pentru gloria Sa, dar ea îi aparține Lui. Dumnezeu nu ne dă putere pentru a ne împlini scopurile noastre egoiste.

Comparați această afirmație cu prima ispitire. Diavolul i-a spus Domnului: „Ai putere să transformi pietrele în pâine și să-ți satisfaci foamea. Folosește-o acum.” ISUS a spus: „Nu. Toată puterea este a lui Dumnezeu. Iar Eu nu o voi folosi până nu-mi va spune EL să o fac.”

Mulți credincioși nu manifestă credincioșie în acest aspect. Atunci când Dumnezeu le dă un dar spiritual, ei încep să-l folosească pentru propriile lor scopuri egoiste.

Orice fel de dar ai avea – spiritual sau natural – fie că e un dar de profeție, de vindecare sau de cântat, ține minte că puterea este a lui Dumnezeu. El nu ne dă niciodată un dar de putere pentru a ne înălța pe noi.

Dacă folosim darurile lui Dumnezeu în mod egoist, pentru scopurile noastre, vom sfârși precum schimbătorii de bani din templu pe care ISUS a trebuit să-i alunge afară. Ce făceau ei acolo? Ei câștigau bani pentru ei în numele religiei. Ei ziceau: „Noi îl slujim pe Dumnezeu”, dar de fapt ei se slujeau pe ei înșiși.

Și astăzi există astfel de oameni celebri, care câștigă bani pentru ei și familia lor, în Numele lui ISUS Hristos, folosindu-I Numele pentru scopurile lor egoiste.

Este un mare rău să faci ceva în Numele lui ISUS Hristos și să câștigi pentru tine însuți ceva din aceasta – fie că e vorba de bani, faimă, onoare, poziție, confort sau orice altceva. Evlavie nu trebuie să devină niciodată un mijloc de câștig pentru noi (*1 Timotei 6:5*). Chiar și astăzi, profeții lui Dumnezeu din biserică trebuie să-i scoată afară pe schimbătorii de bani din Templul lui Dumnezeu.

Slava este a lui Dumnezeu

În al treilea rând: „*A Ta este slava.*”

După ce ne-am rugat această rugăciune spirituală cu sinceritate, după ce am ajuns la o astfel de viață spirituală și după ce am realizat o lucrare minunată pentru Domnul, la sfârșitul tuturor acestora, putem să spunem doar: „*Nu suntem decât nici niște robi netrebnici; am făcut ce eram dator să facem.*” (*Luca 17:10*).

Și chiar credem ceea ce spunem. Nu rostim cuvinte cu o falsă umilință ca cei ce spun: „Dumnezeu m-a ajutat”, dar care în adâncul inimii lor își acordă lor meritele pentru ceea ce au făcut.

Comparați această afirmație cu a doua ispitire cu care ISUS s-a confruntat în pustie. Satan L-a ispitit să sară de pe înălțimea Templului, cerând protecția lui Dumnezeu, ca apoi să ajungă jos nevătămat și să

primească onoarea și aclamațiile oamenilor ca Mesia. Dar ISUS a spus: „Nu. Toată slava trebuie să fie doar a Tatălui.”

Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și nu-Și va împărți slava cu noi (*Isaia 42:8*). Nu va exista nimic în cer, întreaga veșnicie, pentru care omul să primească vreo slavă. Toată gloria va fi a lui Dumnezeu.

Omul care are spiritul cerului în inimă va avea o astfel de atitudine. El va căuta să fie în spate, nevăzut și necunoscut pentru ca atenția oamenilor să fie îndreptată înspre Dumnezeu, și nu spre el sau slujirea lui. În felul acesta toată gloria va fi numai a lui Dumnezeu.

Un astfel de om nu va conștientiza ce a făcut pentru Dumnezeu sau cât este de spiritual. El știe că nu se poate lăuda cu nimic pentru că nu are nimic care să nu-l fi primit (*1 Corinteni 4:7*). El afirmă împreună cu Pavel: „*Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru ISUS Hristos*” (*Galateni 6:14*).

„*Uitând de ceea ce este în urmă*”, a spus Pavel în *Filipeni 3:13*. Ce lăsa Pavel în urmă? O viață de biruință și o slujire pentru Domnul. El a dat deoparte toate aceste lucruri pentru a-I da lui Dumnezeu toată gloria în ceea ce privește viața și slujirea lui.

ISUS a vorbit despre două categorii de oameni care vor sta înaintea Sa la judecată.

O categorie va spune: „*Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?*” Ei sunt atât de conștienți de ceea ce au făcut pentru Domnul și El le spune: „*Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați trăit fărădelege*” (*Matei 7: 22,23*).

Celelalte categorii de oameni, Domnul le va spune: „*Am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; (...) am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să*

Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit la Mine.” Însă ei nu sunt conștienți de faptul că au făcut aceste lucruri! Răspunsul lor este următorul: „Doamne, când am făcut toate aceste lucruri? Nu ne amintim să fi făcut toate aceste lucruri.” Nu este acesta un lucru minunat? Iată, Domnul le va spune: „Sunteți binecuvântați. Voi sunteți pregătiți să intrați în Împărăția Mea.” (*Matei 25:31-40*).

Cei neprihăniți fac binele și apoi uită că l-au făcut! Însă cei păcătoși țin o evidență mentală a tot ce au făcut bine.

Suntem noi conștienți de tot binele pe care l-am făcut pentru Domnul sau pentru alții? Atunci ne aflăm în categoria greșită!

Pentru toată veșnicia

Rugăciunea se continuă spunând: „*În veci*” – nu pentru câțiva ani, ci pentru toată veșnicia.

Aceasta vom face o veșnicie întreagă – Îl vom lăuda pe Dumnezeu și Îi vom da Lui slava care se cuvine Numelui Său. Acesta este un mod minunat în care să ne încheiem rugăciunea – dându-i toată slava și onoarea lui Dumnezeu în așa fel ca niciun merit să nu ne revină nouă.

Totdeauna ar trebui să căutăm să întoarcem atenția oamenilor de la noi către Dumnezeu. Trebuie să căutăm mereu să ne ascundem și să stăm în umbră. Atunci Dumnezeu va putea să-și împlinească atât de mult din scopurile Sale – pentru noi și prin noi.

Așa va fi

Ultimul cuvânt este: „*Amin*.”

Nu vrem să lăsăm pe dinafară nici măcar un cuvânt din această rugăciune minunată și cu siguranță nici ultimul cuvânt „*Amin*.” Și ce înseamnă acest „*Amin*”? Din păcate, acest cuvânt a devenit unul dintre acele cuvinte fără semnificație, pe care creștinii le-au acumulat în vocabularul lor religios. Însă v-ați gândit vreodată la ce vă referiți, de fapt, când roștiți acest „*Amin*”?

Amin înseamnă „Așa va fi”. Este cuvântul în ebraică pentru „a crede”, folosit în *Geneza 15:6*, unde scrie: „*Avraam l-a crezut pe Dumnezeu*.” Dumnezeu i-a spus lui Avraam, când acesta nu avea copii, că urmașii lui vor fi așa de mulți precum stelele de pe cer. Față de acest lucru imposibil, Avram a spus: „*Amin*. Așa va fi, Doamne, pentru că Tu ai spus acest lucru.”

Aceasta înseamnă „*Amin*”. Este o afirmație de credință. Altfel spus, ne încheiem rugăciunea spunând:

„Tată, cred că tot ceea ce ți-am cerut **VOI** primi.

Numele Tău **VA** fi glorificat pe pământ ca și în cer.

Împărăția Ta **VA** veni pe pământ ca și în cer.

Voia Ta se **VA** face pe pământ ca și în cer.

Ne **VEI** da pâinea cea de toate zilele.

Ne **VEI** ierta păcatele.

Ne **VEI** ajuta să-i iertăm pe alții așa cum Tu ne-ai iertat pe noi.

NU ne **VEI** duce pe noi în ispite pe care să nu le putem birui.

Ne **VEI** păzi de rău.

Împărăția, puterea și gloria **VOR** fi doar ale Tale, pentru totdeauna.

Așa va fi, Tată. Cred asta în inima mea.”

Amin, Amin!

Titlul din limba engleză: **God centred Praying**
www.cfcindia.com

Traducere din limba engleză: *Anamaria Bercian*
Corectare ortografică: *Mihaela Dumitrescu*
Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (1990)*
16 DaCosta Square,
Bangalore – 560084 India.
www.cfcindia.com

*Această carte este sub incidența dreptului de autor
pentru a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea
sau traducerea acestei cărți fără permisiunea
scrisă a autorului.*

*Pentru mai multe informații sau comenzi
privind ediția în limba română,
vă rugăm să contactați editura:*

SC ALFA SOFTWARE SA Zalău
450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1,
Bl. A27, Parter
Telefon: +40-260-662.112 sau +40-260-612.777
E-mail: mail@harulzalau.ro
Web: www.harulzalau.ro

Cărțile publicate în limba engleză de către Zac Poonen se pot consulta pe pagina de web: www.cfcindia.com sau pe pagina: www.harulzalau.ro, cele care au fost traduse în limba română, respectiv:

- **Principiile slujirii**
- **Secretele biruinței**
- **Frumusețe în loc de cenușă**
- **Scopul eșecului**
- **Trăind cum a trăit ISUS**
- **Vin nou în burdufuri noi**
- **Cunoaște-ți vrăjmașul**
- **Adevărul neschimbat**
- **Triumful Final**; Un studiu verset cu verset al cărții APOCALIPSA
- **Rugăciunea centrată pe Dumnezeu**; Tatăl Nostru pe înțelesul tuturor
- **Femeie de ce plângi?** (*Annie Zac Poonen*)
- **Mame învățate de Însuși Dumnezeu** (*Annie Zac Poonen*)

În curs de apariție:

- **Un singur trup în Cristos**
- **O Casă Cerească**
- **Cincizeci de caracteristici ale Fariseilor**
- **Predici ocazionale – vol. 1**